SESİMİZ YANKILANSIN!

25 Kasım, dünyanın dört bir yanında "Kelebekler" anısına "Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele ve Uluslararası Dayanışma Günü" olarak kabul edildi.

Tüm dünyayı etkisi altına alan koronavirüs ve pandemi süreci bile; kadınlara uygulanan şiddet ve cinayetin artarak devam etmesini engelleyemedi. Açlık, yokluk ve şiddete uğramak, öldürülmek sanki kaderimizmiş gibi…

Kadın cinayetlerinde sorunu erkek cinsine indirgemek, kapitalist sistemi aklamaktır. Kapitalizm, ataerkilliğin sürmesini ve pekişmesini sağlayarak her gün yeni katiller yetiştiriyor. Emekçi kadınlar yaşadıkları cinsiyet yönünden ezilmişliği, sınıfsal ve ulusal bağlarıyla birlikte bir bütün olarak ele almalı ve kapitalizmi yıkmak için mücadele vermelidir.

Bize dayatılan bu yıkım sisteminden ancak mücadele ile ve hep birlikte kurtulabiliriz. 3

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK 25 Kasım - 9 Aralık 2020 / S 107 / 2 TL

DAĞILIYORLAR!

Elleri ayakları birbirine dolandı. Bir dedikleri diğerini tutmuyor. Gün içinde söylediklerini akşama yalanlar hale geldiler. Bir tıkanma, bir çöküş içindeler.

Damat gitti. Gidişi bile nasıl bir dağılma yaşadıklarının kanıtı. Ardından reform lafları sökün etti art arda. Bir yandan RTE, diğer yandan Adalet Bakanı, üst üste yineleyip durdular. Hukukta ve ekonomide reform yapılacak! Derken her kafadan ayrı bir ses. Bay "özgül ağırlık" Bülent Arınç, Demirtaş ve Kavala'ya "özgürlük" isteyip hakim ve savcılara çattı. Cemil Çiçek (devletin has adamı olur kendileri) ona destek çıktı. Bahçeli ve avanesi hop oturup hop kalktı. Havuzun lağımını tam bir keşmekeş sardı.

En sonunda baktı vaziyet karışık, RTE sahne aldı: "Bizimle asla ilgisi olmayan açıklamalarla, reformlar bahane edilerek yeni bir fitne ateşi yakılmak isteniyor. Hiç kimsenin şahsi ifadeleri, Cumhurbaşkanı ile, hükümetimizle, partimizle ilişkili hale getirilemez" diyerek durumun vehametine dikkat çekti; ama ortalık durulacakmış gibi görünmüyor.

Salt laf düzeyinde bile olsa "reform" yapamaz oldular. Oysa bu "yöntem değişikliği" tam da köşeye sıkışmışlıklarının, bu şekilde devam edemeyeceklerinin ifadesi ve sonucu idi. Pratik gelişmeler gösterdi ki, bu türden "değişiklikleri" de yapabilecek güç ve esneklikten yoksunlar.

Bu durum bizzat nesnel devrimin gücünden, sınıflar savaşının inanılmaz sert koşullarından kaynaklanıyor. Bu koşullarda dinci faşist iktidar ne eskisi gibi devam edebiliyor, ne de yöntem değişikliğine gidebiliyor. Devrimci kriz, "ekonomik ve siyasi krizin bileşimi" olarak derinleştikçe, devrimin güçlü baskısı altındaki karşı-devrim cephesinin "iç uyumu" bozuluyor.

Sermaye cephesinin iç çelişki ve çatışmaları, "paylaşım kavgaları", bunların ifadesi olarak iç politik mücadeleler tüm örtülerden sıyrılarak keskinleşiyor. Tam da karşı-devrim cephesi, emekçiler karşısında tüm burjuva güçleri bir araya getirip toparlamak gerektiğini düşünüyorken, burjuva sınıfın bu iç parçalanmışlığı, bizzat emekçi sınıfların yükselen baskısının da etkisiyle, derinleşiyor. Devrimin baskısı, karşı-devrim cephesinde bir "birleşme ve dağılma" salınımı yaratır. Baskı arttıkça dağılma ağırlık kazanır. Karşılaştığımız manzara tam da budur.

Bu yara artık fitil tutmaz. Sermaye cephesindeki güçleri bir araya getirmek adına, kendi içindeki krizi çözmek adına dinci faşizmin attığı her adım, yeni ve daha sarsıcı krizlere neden oluyor. Politik arenanın tek değişmez gerçeği "krizdir" artık. Her şey, her yönelim, her adım, her "niyet beyanı" bir şekilde bir dizi krizi tetiklemektedir. Reform lafının kendisi bile başlı başına bir kriz haline gelir mi? Geldi işte!

Tekrarlamakta fayda var. Çürümenin ve dağılmanın bu düzeye gelişi, devrimin nesnel gücünün göstergesidir. Bu düzen iliklerine kadar çürüdü. Çöküyor. Çöküş artık dağılma düzeyine ulaştı. Ama kendi kendine yıkılıp gitmeyecek. Tüm toplumun gözeneklerini tıkayan, onu çürüten bu "ceset" zora dayalı bir devrimle kaldırılıp atılmak zorunda. Aksi halde çürüme tüm topluma yayılacak.

Sistemin kendini reforme edebileceğine inanan ya da kendiliğinden göçüp gitmesini bekleyen herkes, topluma yayılan bu çürümeden, katlanılan acılardan sorumludur.

Üzerinde önemle durmamız gereken bu gerçek, yürünecek yolun da ne olması gerektiğini açığa çıkartır. Sermaye egemenliğinin bir biçimi olarak dinci faşizm, emekçi yığınların devrimci mücadeleleri ile havaya uçurulmak zorunda.

Bunalım her geçen gün olgunlaşıyor. Düşman cephesi karışık. Dağılıyorlar. Devrim güçleri kararlı bir şekilde ileri atıldığında milyonlarca emekçi açılan bu yoldan zafere yürümesini bilecektir.

>>Editör...

"EN GENİŞ BİRLİK" KİMLERLE?

Değişik devrimci gençlik gruplarının belli ilkeler ve mücadele hedefleri doğrultusunda güçlerini birleştirme, birlikte mücadele etme kararı almaları ve bu konuda yol açmaya başlamaları devrimci saflarda, haklı olarak, belli bir heyecan yaratmıştır.

Bu anlaşılabilir bir durumdur. Çünkü "birlik" meselesi Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketinin, uzun yıllar boyu çözemediği; buna karşılık iki ülkenin emekçi sınıflarınıyla ezilen halklarının çözümünü büyük bir istekle bekledikleri bir mesele olageldi

Devrimci Kavga Daha İleri Bir Noktadan Devam Ediyor — C.Dağlı 2
Hey Özgürlük! — Ali Varol Günal 4
Çözüm Harekete Geçmekte — K.Taylan Kızıldağ 5
Düğüm Noktalarında Sınanan Devrim — Umut Çakır 6
Kazananlar, Kaybedenler Ve Gevezeler — Kenan Kızıl 7

DEVRİMCİ KAVGA DAHA İLERİ BİR NOKTADAN DEVAM EDİYOR

C.DAĞLI

BAŞYAZI

Küçük burjuva sosyalist hareketlerin burjuvaziyle sınıf uzlaşmacı çizgisiyle, mücadeleci işçilerin, kapitalist topluma karşı duydukları sınıf düşmanlığı arasında her zaman bir paradoks olmuştur. Uzlaşmacı siyasetler, onyıllarca, burjuvazinin belli kesimleriyle birlikte hareket etme -siz ardına takılma olarak anlayın- yolları ararken, emekçi sınıf kapitalistlerin bütünlüğüne, sömürü toplumunun kendisine düşmanlık gösteriyor.

Enternasyonal, işçi sınıfının özel mülkiyet toplumuna olan düşmanlığını nasıl da, bütün etkililiğiyle sergiliyor. Yeni bir gelecek özlemini ve güvenini yalın fakat büyük bir coşkunlukla ortaya koyuyor. Enternasyonal yüksek bir bilinçle yazılmıştır. Bu yüzden sınıf bilinçli işçiler, enternasyonali büyük bir coşkunluk duyarak söyler.

Sınıf bilinçli işçiler burjuvazinin sınıf egemenliğini devirmek için mücadeleyi bir an için de olsa zayıflatır, egemen sınıfın her politikasını, her adımını düşmanca duygularla teşhir etmezlerse, onların oyuncağı olurlar. İşçiler bu duruma düşmemek için kendilerine burjuva partilerle davranmayı öğütleyen ve telkin eden sosyal reformist partileri her konuda aşmalıdır. Burjuvaziye düşmanlık duyguları taşımayan bir sınıf, devrimi gerçekleştiremez.

Varolan sınıf düşmanlıklarının temelini büyük bir belirleyici güç olan ekonomik faktörler belirliyor. Bu düşmanlığın boyutlarını, ekonomik krizlerde, ekonomik ve politik koşulların kötüleşmesi dönemlerinde daha belirgin ve açık olarak görürüz. İki sınıf arasında ekonomik temelde varolan karşıtlık ve çelişkiler, kendini eylemlerde güçlü bir şekilde açığa vurur. Bu Covid-19 pandemisi döneminde, emekçilerin ekonomik koşullarının iyice kötüleşmesine bağlı olarak, sınıf düşmanlıklarının nasıl keskinleştiğine hep birlikte tanık oluyoruz. Pandeminin de etkisiyle daha derin ve sert olarak yaşanan ekonomik yıkım, düşman sınıflar arasında politik kapışmanın çok şiddetli olmasını getirmiştir. Şu gerçek bu süreçte en geri biri için bile açık hale geliyor; ekonomik faktörler, siyasi hareketlerin, siyasi mücadelelerin ve siyasi tarihin temelini oluştururlar.

Sınıf düşmanlıklarını anlamak için 1 Mayıs ve 8 Mart gibi proleter günlerde, emekçilerin kapitalizme karşı yükselttikleri sloganlara bakılmalı. Bu sloganlar, kapitalizme karşı bir içerik taşıyorlar. Birçok ülkede farklı yer ve zamanda kurulan barikatlar, yapılan eylemler, isyan ve ayaklanmalar, sınıf düşmanlıkları temelinde gerçekleşiyor. Lenin'in ve öteki Marksistlerin I.Emperyalist Savaş sırasında ortaya attığı, gerçek düşman içerde, sloganı, sınıf düşmanlığı temelinde hareket etmesi gereken işçilerin savaş karşısındaki tavrını ve görevlerini açıklar. Özetle, emekle sermaye arasındaki savaş, düşman sınıflar arasında bir savaştır.

Bugünkü özel mülkiyet toplumu, insanlığı tehdit eden, insanlık dışı koşulların temelidir. İşçi sınıfı bu toplumu ve bu koşulları ortadan kaldırmadan kendisini ve insanlığı özgürleştiremez. İşçi sınıfı tam da, toplumsal konumu gereği, tarihsel görevini yerine getirerek, bu tarih öncesi duruma son vermekle sorumludur. Emekçi sınıf karşıtını, sermaye toplumunu ortadan kaldırarak kendini de proletarya olarak ortadan kaldırır. Bu anlamda sonuna kadar içtenlikli devrimci bir sınıftır. Burjuvazi ve burjuva partileri, sonuna kadar varolan toplumsal sistemi savunurlar. Bu nedenle gericidirler. Bütün burjuva partileri, varlık koşulları gereği, kurulu sistemi savunurlar. Dolayısıyla devrimci güçlerle, gerici burjuva güçler arasında, uzlaşmaz, kıyasıya bir mücadele var. Bu mücadelede işçi sınıfı ve proleter olmayan emekçilerin üstün çıkması için bütün gücüyle yüklenmek yerine, burjuva partilerle ilişki geliştirmek ve onların yanına düşmek eski düzenin ömrünü uzatmak için uğraşmaktır. Güncel devrim için mücadele görevlerini yerine getirmek üzere bütün enerjiyi ortaya koyacağına, bir sistem değişikliğinden sözetmek, bir aldatmacadır.

Bu düzen içinde konformist bir yaşam sürdüren küçük burjuva sosyalist hareketler ve sosyalizmden etkilenen fakat orta sınıf hayatı olanlar, emekçi kitleleri kapitalist topluma karşı düşmanca bir anlayışla eğitmezler, buna çeşitli yol ve gerekçelerle karşı çıkarlar. Bunun yerine, daha geniş hareket etme olanağı elde etme uğruna, sistem onarıcılığına soyunurlar. Demokrasi mücadelesinin sosyalizmle bağını koparıp, burjuva egemenliğin altında "haklar" mücadelesine indirgerler. Demokrasi mücadelesini, onun gerçekleşmesini bir devrim sorunu olarak görmezler. Onlar, demokrasiyi, burjuvaziyle uzlaşma ve "toplumsal sözleşme" olarak anlıyorlar. Onlara, bakılırsa, toplumun devrimci değişimi çok ilerinin sorunudur.

İktidar mücadelesini başa alma, yani devrim mücadelesini ön planda tutma yerine onu başka zamanlara bırakmak burjuva güçlerle flört etmek, eski toplum adına, devrimi etkisizleştirme çabasıdır. Oysa uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin gelişmesi ve keskinleşmesi ve sınıf mücadelesinin yoğunlaşıp şiddetlenmesi devrimi başka zamanların sorunu değil, bugünün bir sorunu ana görevi durumuna getirmiştir. Onlar bu somut, nesnel tartışmasız gerçeğe rağmen devrimi henüz bize uzak görüyorlar. Tabi, Gezi gibi bir ayaklanmayı da uzak görüyorlardı.

Kitleler burjuvaziyle flört edilerek devrimcileşmez. Emekçi halk kitleleri komünist topluma ulaşma amacıyla hareket edilerek burjuva düzene ve onun kurumlarına, bütün burjuva partilerine karşı, proletaryanın devrimci bağımsız sınıf politikası temelinde, devrimci eylemlerle devrimcileşir ve devrime hazırlanır. Bunun dışında bir politika izlemek, kitleleri edilgen duruma düşürmek ve devrimden uzaklaştırmaktır.

Kişinin görüşleri güncel, nesnel toplumsal gerçeği, sınıf savaşının gelişimini, eğilimini ve pratik yönelimini tek sözle toplumun çelişki ve çatışmalarını yansıtmıyorsa, o görüşler sınıf mücadelesinin, canlı yaratımın dışına düşer. Başka bir anlatımla, yaşam kişinin görüşlerini terkeder. Çünkü, kişi böyle bir yaklaşımla yaşamı kendi gelişmesi içinde ele alacağına, ona kendi öznelci yaklaşımlarıyla bakmış olur. Devrim, burjuva toplum yaşamının çelişkili gelişmesinin kaçınılmaz soncudur. Doğru olması ve yaşamla çatışmaması için görüşler gelişmenin diyalektiğine dayanmalıdır.

Çağın çelişmeli gelişimi doğru kavranmışsa, sınıflı toplumun, kapitalizmin dar sınıf yapısının gelişkin maddi koşullarla tam bir çatışma içinde olduğu, modern üretici güçlerin, bu dar sınırlara sığmayacak kadar büyüdüğü çatışmanın şiddetlenerek bir devrimi zorunlu olarak toplumun önüne koyduğu açıkça ortaya konur. Leninist Parti bu görüşleri yıllardır işliyor. İnsanlık bu dar yapı içinde artık uzun süre yaşamayı kabul etmeyecektir. Dünya bu dar toplumsal yapıyı kırmak, yıkmak için, tarihin en kalabalık etkin ve yaygın eylemlerine sahne olacaktır. İnsanın insanla ve insanın doğa ile yeni bir ilişkisi, tarihin en büyük devrimi, en büyük toplumsal dönüşümü tarafından düzenlenecektir.

O kapitalist üretim ilişkileri gelişmiş maddi koşullarla çatışma içindeyken aynı koşullar emekçi sınıfın kuracağı yeni toplumun, sosyalizmin hazır temellerini oluşturuyor. Emek sermaye tarihsel kapışması bu temeller üzerinde meydana geldi. Yeni topluma bu temellerde geçildi. Proletarya bu süreçte militanlaştı. Uzlaşmacı siyasetler, burjuvaziyle sınıf işbirliği için koşuştururken, devrimci sınıf, burjuva egemenliğini havaya uçurmak için militan devrimci bir tarzda eylemden eyleme koşuyor. Onlar, burjuva partilerin basit bir siyasi eklentisinden başka bir şey değil, proletarya ise, devrimcidir.

İşçi sınıfı tarihsel devrimci rolünü her koşulda oynar. Fakat devrimci durum doğmuşsa, hedefe varmak için daha uygun bir durum ortaya çıkmış demektir. Yeni durum, egemen sınıfı devirmede kullanacağımız yeni olanaklar sunar. Kitle eylemliliğinde her zaman görülmeyen büyük bir artış olur. Eylemlerde, ayaklanmalarda görülen olağanüstü artış bütün kapitalist dünyada gözlemlenebilir.

Türkiye ve Kürdistan'da, devrimci durum uzun zamandır var. Devrimci durum, dünyada da uzun süredir bir olgudur. Bu durumda yapılması gereken, devrimci durum hakkında geniş kitleleri aydınlatmak, sınıf savaşının güncel gereksinimlerini karşılayacak, harekete itiş verecek örgütler kurmak, eylemci kitlelerin önüne devrim ve devrimci iktidar hedefi koymaktır. Reformist partiler ve kitle örgütleri ne yapıyor. Devrimci olmayan koşullarda, olabilecek en alt düzeyde bir mücadele çizgisi izliyor. Bu yüzden her zaman olayların gerisinde kaldılar. Aynı süreçte başka bir gelişme varoluyor. Kitlelerden kaynaklanan devrimci bir hareket her yerde etkili oluyor. Devrimci ayaklanmalarla burjuva toplumu kuşatıyor. Devrim radikal biçimde hedefine doğru ilerliyor.

İşçi sınıfı, burjuvaziye karşı sınıf düşmanlığı temelinde, devrimci sınıf mücadelesini yükseltirken, iç savaşı kazanmak için yıllardır eylem hattında dövüşürken, proletaryanın devrimci sınıf partisi devrimci kavga çizgisini ısrarlı olarak sürdürürken, yasal reformist partilerin ve kitle örgütlerinin uzlaşmacı yönetimlerinin, burjuva güçlerle birlikte davranmalarının nedeni, onların, düzenin kendisini değiştirmek yerine, düzende bir değişiklik hedeflemeleridir. Bunun için devrimci bir çizgiye ihtiyaç duymuyorlar. Bu çevrelerin günlük olayları ele alışlarına bakın, buradan devrimci bir sonuç çıkarmamak için nasılda gerici bir çaba içinde olduklarını göreceksiniz. Onlar bunu olaylar devrimci yönde geliştiği halde yapıyorlar. Sosyal reformistlerin olayları, bir bütün olarak süreci bu denli geri biçimde değerlendirmeleri, burjuvaziyle sınıf işbirliğinde ısrarlı olmaları, uzlaşma zeminini terk etmeyi istememelerinden ileri geliyor. Bu unsurların durumu hakkında daha net bir fikir sahibi olmak isteyenler, dünyada birçok entelektüelin, burjuva çevrelerinde yetişmiş bu insanların bile artık kapitalizm sonrasını tartışmak gerektiğini ortaya koyan görüşlerini okumalıdır.

Elbette bu gruplar kendilerine sosyalist diyorlar. Gerçek adıyla söylemek gerekirse, bu küçük burjuva sosyalizmidir. Uzlaşmacı sosyalizmdir. Bu çerçevede, elbette sosyalizmden sözediyorlar. Sosyalizmi benimsediklerini söylemeden yanlarında bir kişi bile bulamazlar. Ama bu sosyalizmin proleter sosyalizmle hiçbir ilgisi yoktur. Onların sosyalizm anlayışı devrimsiz bir sosyalizmdir. Bu çerçevede ve sosyalizmi çok ilerinin bir sorunu olarak görürler. Fakat ancak başka şey söyleyip pratikte günlük çalışmada başka bir şey yapıyorlar. Günlük politik faaliyet olarak, günlük demeçlerinde günlük gazetelerinde, reform taleplerini ön plana çıkarıyorlar. Faşizmin ve reformizmin saldırıları yoğunlaşınca, daha çok barışçıl kesiliyorlar. Her durumda burjuvaziyle uzlaşma zeminlerini korumakta kararlılar.

Buna karşılık, devrimci işçi sınıfı hareketinin, devrimci kitle hareketinin devrimci proleter komünizmin mücadelesinde başka bir şey gelişiyor. Mücadeleci kitleler gerçek devrimci hedeflerle ve yüksek bir devrimci bilinçle hareket ediyorlar.

Kitlelerin bilincinde köklü bir dönüşüm oldu. Proleter sınıf mücadelesinin ve sosyalizm tarihinin zengin bilgisine sahipler. Mücadelenin gelişmesi, toplumda, dünyada devrimci değişim ve dönüşümlerle birlikte kullanılan kavramlar, bilgi ve bilinç çok derinleşti. İnsanlar artık dünyaya çevrelerine ve olayların dönüşen ve derinleşen bir bilinçle bakıyorlar. Devrim öznesi artık farklı bir öznedir. Devrimci özne, devrim ve komünizm programını hayata geçirecek bir niteliktedir.

Toplumu değiştirme mücadelesi daha ileri bir noktadan devam ediyor.

Faşizmi Yıkacak Olan...

HBDH bir açıklama yaparak, "*Acı Reçeteyi Ödemeyeceğiz, Faşizmi Yıkacağız Özgürlüğü Kazanacağız*" dedi.

Faşist iktidar cephesinden yapılan birbiri ardına açıklamalarda 'acı reçete ödeyeceğiz', 'hukuku üstün kılacağız' ve 'demokrasiyi üstün kılacağız' denilmesi üzerine kamuoyunda iktidarın bir değişim sürecine girip girmediğine dair tartışmalar başladığı söylenen açıklamada, "*Her şeyden önce faşist iktidar büyük bir krizle karşı karşıyadır. Artık ülkeyi yönetmekte zorlanmaktadır. Yaşanan ekonomik kriz, yürütülen kirli savaş politikaları ve corona virüs pandemisi süreci ile birlikte faşist iktidar ülkeyi yönetememektedir. Bütün gelişmeler faşist iktidarın büyük bir yönetim krizi içerisinde olduğunu göstermektedir*" denildi.

"*Gelinen noktada artık bu ilişkileri eskisi gibi sürdürmeleri mümkün görünmemektedir. 6 ay içerisinde önce İçişleri Bakanı Süleyman Soylu istifa etmiş sonra istifasını geri çekmiş ardından da geçtiğimiz günlerde Maliye Bakanı Berat Albayrak istifa etmiştir. Gelişmeler gösteriyor ki faşist iktidar köklü bir krizle karşı karşıyadır. Ülkeyi yönetmekte zorlanmakta ve faşist iktidar cephesinde çözülme başlamış durumdadır*" denildi açıklamada ve çözüm olarak "*Faşizmi yıkacak olan Birleşik devrim güçlerinin ortak mücadelesi ve devrimci eylemidir. Onun dışında başka güçlerden beklenti içinde olmak doğru değildir. Bu gün faşist iktidarın tek alternatifi Halkların Birleşik Devrim Hareketi içerisinde örgütlenen devrimci güçlerdir. Onun dışında düzen siyaseti güçleri bir şekilde faşist iktidarın politikaların destekçisi ve devamcısı olma ötesinde bir anlamı yoktur*" vurgusu yapıldı.

Açıklama, "*İşçi sınıfı, Kürtler, gençler, kadınlar ve bütün ezilenlere çağrımız faşizme karşı 'Birleşik Devrim' mücadelesine güç vermeleridir. Faşizmi yıkacak olan 'Birleşik Devrim' mücadelesidir. Bu temelde dağlarda direnen gerillalar, şehirlerde eylemler örgütleyen milisler ve 'Birleşik Devrim' saflarında faşizme karşı direnen bütün kesimler 'Faşizmi yıkalım, Özgürlüğü kazanalım' kampanyasına güç vermektedir. Güncel olarak başlattığımız devrimci hamleyi daha güçlendirmek bulunduğumuz bütün mevzilerde faşizme karşı eylem çizgimizi daha da yükseltmeliyiz.*

Faşizme karşı gün mücadeleyi örgütleme devrimci eylemi örgütleme günüdür. Faşizmin anladığı tek dil devrimci eylemin dilidir.

Halkların Birleşik Devrim Hareketi olarak sokaklarda, fabrikalarda ve barikatlarda örgütlenerek faşizmin karşısında birleşik devrim bayrağını yükseltiyoruz. Faşist iktidar çatırdamakta ve kendi içerisinde bir çöküş sürecine girmiş durumdadır.

Onun çöküşünde devrimci güçlerin direnişini ve eylemlerin rolü büyüktür. Bu temelde faşist iktidarın sahte 'demokrasi', 'hukukun üstünlüğü' ve 'acı reçete ödeyeceğiz' yalanlarına halkımız kanmamalıdır. Faşist iktidar acı reçeteyi işçi sınıfı, emekçiler, gençler, kadınlar ve ezilenlere ödetmek istemektedir. Bizler bu acı reçeteyi halkımıza ödetmek isteyen faşizmden hesap soracağız" diyerek devam etti.

Ve "*Halkımız; faşist iktidarın 'aynı gemideyiz yalanlarına' inanmayın. Yaşanan ekonomik krizin bütün faturasını bize kesen faşist iktidar, kendi iktidarını korumak için reform yapacağı yalanını dillendirmektedir.*

Bizler faşizmin reform yalanlarına inanmıyoruz. Zulmün kalelerini tek tek yıkacağız. Faşist iktidar yıkılmadan bu halkın hiçbir sorununa çözüm olmayacaktır. Faşizmi yıkacak olan Birleşik Devrim güçleri öncülüğünde örgütlenmiş olan halkımız olacaktır" çağrısı ile sona erdi.

Dostlarımızı, Yoldaşlarımızı Uğurladık

İzmir Ayışığı Sanat Merkezi'nin kuruluşunda önemli katkıları olan dostumuz, yoldaşımız Erdal Tekin bir kalp krizi sonucu hayatını kaybetti.

Erdal Tekin, sanat merkezini kurmak için İzmir'e giden Aysun Bozdoğan yoldaşımızın zor zamanlarında yanında olmuş, kuruluş için içten çabasını esirgememiştir.

Erdal Tekin yoldaş, 15 Kasım Pazar günü memleketi Erzurum, Şenkaya, Yoğurtçular Köyü'nde toprağa verildi.

Anısı mücadelemizde yaşayacak.

Onur Aslan, Tokat bölgesinde yürüttüğümüz devrim mücadelesinde her zaman yanımızda olmuş yiğit dostumuz...

İlaç mümessili olan otuz altı taşındaki Onur yoldaşımız, arabasıyla yolda giderken Artvin'de meydana gelen heyelanda kaya parçalarının üzerine düşmesi sonucu yaralanmış, kaldırıldığı hastanede hayatını kaybetmiştir.

Onur yoldaşımızı da 15 Kasım Pazar günü Tokat'ta toprağa verdik.

Anısı mücadelemizde yaşayacak.

Editör

"EN GENİŞ BİRLİK" KİMLERLE?

Baş tarafı 1. sayfada

Bu yüzden "birlik" kelimesi sihirli, herkesi büyüleyen bir sözcük haline geldi. Fakat aynı zamanda, kimilerinin emekçi sınıfları ve ezilen halkları aldatma, gözboyama aracı da olmuştur. Bu durum "birlik" konusuna büyük bir dikkat ve özenle yaklaşılması gerektiğini ortaya koyuyor. Kimilerinin "birlik" sözcüğü arkasına sığınarak iki ülke emekçi sınıflarını aldatma ve oyalamasına izin verilmemelidir.

İki ülkenin emekçi sınıflarına, ezilen halklarına, yoksullarına karşı olan bu görevi yerine getirmek ilkesel duruşla, "birlik"in hedef ve amaçlarının büyük bir netlikle ortaya konulmasıyla yerine getirilebilir. Emekçi sınıfların ve ezilen halkların kurtuluş mücadelesini daha ileri, sonal amaca kadar götürmek için "birlik"i amaçlayanlar hedef, amaç ve düşüncelerinde de net olmalılar.

Dahası, hedef, amaç ve düşüncelerini büyük bir açıklıkla iki ülkenin emekçi sınıfları ve ezilen halklarının önüne koymalılar. Hedef, amaç ve düşüncelerin büyük bir açıklıkla ortaya konması, kimin kiminle birlikte yürüyeceğini ya da yürümek istediğini de ortaya çıkaracaktır.

Emperyalizm, tekelci kapitalizm siyasi geriliğe eğilim göstererek demokrasiyi ortadan kaldırmaya çalışır. Tekelci sermaye sınıfının bir devlet biçimi olarak faşizm bu eğilimi mutlak bir çizgi haline getirir. Faşizmle birlikte demokrasi tam bir hayal haline getirilir.

Bununla birlikte, faşizmin demokrasiyi tümden ortadan kaldırması emekçi sınıflarda demokratik özlemlerin, demokratik esinlerin ortaya çıkmasına, güçlenmesine ve bunlar için kitleler ile faşizm arasında şiddetli bir savaşımın ortaya çıkmasına yol açar.

Emekçi kitleler, ezilen halklar için demokrasi mücadelesi, her şeyden önce, onu ortadan kaldıran sınıfların ve bu sınıfların politik güçlerinin ortadan kaldırılması mücadelesidir. Demokrasiyi ortadan kaldıran güçler ortadan kaldırılmadan demokrasi, iki ülkenin işçi sınıfı ve ezilen halkları için bir hayal olmaya devam edecektir.

Demokrasi mücadelesi, demek ki, bu güçlerin, tekelci sermaye sınıfının, onun politik zor aygıtlarının, bu sınıfın egemenliğini ayakta tutan tüm güçlerin ortadan kaldırılması mücadelesidir. Demokrasi sorununun iki ülkenin işçi sınıfı ve ezilen halklarının, emekçi sınıflarının çıkarlarına uygun çözümü budur. Bu çözüm, tekrar etmek gerekirse, tekelci sermaye sınıfının egemenliğinin ve faşist devletin yıkılmasını gerektirir.

Demokrasi mücadelesinde amaç ve hedef budur.

Bu yaklaşımı güncel, pratik biçim içinde ifade etmek gerekirse şudur: Türkiye ve Kürdistan topraklarında demokrasi mücadelesi, dinci faşist iktidarın yıkılarak yerine bir başka burjuva iktidarın, örneğin CHP, İYİP ya da başka burjuva güçlerin iktidar/hükümet kuracakları bir mücadele olamaz. Dolayısıyla, "AKP-MHP iktidarı yıkılsın da yerine kim gelebilirse gelsin" biçimindeki bir yaklaşım emekçi sınıfların, ezilen halkların çıkarını değil, burjuvazinin çıkarını kollayan bir yaklaşımdır. Leninistler, böyle bir yaklaşımı kesin biçimde redderler.

Leninistler, demokrasi mücadelesinde "en geniş birlik"ten yanalar. Fakat bu en geniş birlik, Mevlana yaklaşımı ile kurulabilecek bir birlik değildir. "En geniş birlik" kavramı, tekelci sermaye sınıfının egemenliğini, kapitalizmi, bu düzenin dayandığı faşist devleti yıkmayı kabul eden; bu amaç ve hedef için mücadeleyi en başa koyan tüm güçleri kapsayan birlik olarak anlaşılmalıdır. Mesele bu kadar net ve açık; iki anlama gelmeyecek biçimde konulmalıdır.

Böyle amaç ve hedefleri olmayan güçler, demokrasi mücadelesinde "en geniş birlik" içinde kabul edilemezler.

Yine de bir soru hâlâ yanıtlanmamış olarak karşımızda duruyor: Dinci faşist iktidar ya da "AKP-MHP iktidarı yıkılsın" diyenler, yıkılacak olanın yerine nasıl bir iktidar koymayı düşünüyorlar? Bu sorunun iki çözümü var. Birincisi, burjuva çözümdür. Burjuva sınıfın, tekelci sermayenin, emperyalistlerin çıkarına uygun çözümdür. Bu çözüm, yıkılacak faşist iktidarın yerine, burjuva egemenliğe dokunmadan, bir başka burjuva iktidarın/hükümetin kurulmasını öngörür. Bu çözümün biçiminin emekçi sınıfların çıkarıyla uzaktan yakından alakası yok. Aksine, emekçi sınıfları burjuvazinin yedeği haline getiren çözüm yoludur.

İkinci çözüm, yıkılacak olanın yerine emekçi sınıfların, ezilen halkların devrimci demokratik iktidarının kurulmasını öngören çözümdür. Bu çözüm yolu, aynı zamanda, tekelci kapitalist sınıf egemenliği ve dayandığı faşist devletin yıkılmasını öngördüğü için gerçek kurtuluş yolunu açan çözüm yoludur.

Birleşik mücadele bu ikinci çözüm yolunu isteyen, amaçlayan, önüne koyan bütün güçlerin birliğini içerebilir; içermelidir. "Demokrasi mücadelesinde en geniş birlik" işte bu amaç ve hedeflere sahip güçlerle oluşturulabilir. Leninistler, bu amaç ve hedeflere sahip güçlerin "en geniş birliği"ni sağlamak için bütün güçleriyle çalışacaklar.

Şimdi herkes, hatta emperyalistler bile bu dinci faşist iktidarın çöküş sürecinde olduğunu tespit ediyor, söylüyor ve kabul ediyor. Dolayısıyla, tekelci sermaye sınıfı ve emperyalistlerin bu iktidarın yıkılması durumuna karşı bir alternatif hazırlama arayışında olduğunu görmek için müneccim olmaya gerek yok. Emperyalistler ve tekelci sermaye sınıfı açısından önemli olan kendi sınıf egemenliklerinin devamıdır.

Emekçi sınıflar ve ezilen halkların çıkarları açısından ise, önemli olan bu devrimci koşullardan gerçek bir demokrasiye ulaşmak, devrimci demokratik bir iktidar kurmak, gerçek kurtuluşun yolunu açmak için yararlanmaktır. Dinci faşist iktidarın, "AKP-MHP" iktidarının çökmekte olduğundan söz edip onun yerine devrimci demokratik iktidarın, halk iktidarının bir devrimle kurulmasından hiç söz etmemek, burjuva sınıfın, emperyalistlerin çözüm yolundan yana olmaktır.

Çünkü, mevcut iktidarın yıkılmasından söz edip devrimci demokratik iktidardan tek kelimeyle olsun söz etmemek, yıkılacak olanın yerine bir başka burjuva iktidarın kurulmasını kabul etmektir; ona razı olmaktır. Böylelerinin yeri demokrasi mücadelesinin ittifakları arasında değil, burjuva partiler arasındadır.

Birleşik devrim güçleri bu net anlayış ve perspektifle hareket ettiklerinde zafer kaçınılmaz olacaktır.

Sesimiz Yankılansın

Baş tarafı 1. sayfada

Pandemi süreci bile kadına yönelik şiddetin ve kadın cinayetlerinin artarak devam etmesini engelleyemedi. Sokakta koronavirüsten, evde de en yakınları tarafından ölüm tehdidi ikilemi ile yaşıyor kadınlar. 274 günde 369 kadın öldürüldü, 2020'nin ilk dokuz aylık bölümünde. Sadece bu rakam bile ülkemizdeki kadın cinayetlerinin vahametini göstermeye yeter. En vahşi kadın cinayetlerini işleyen katiller bir şekilde "iyi hal indirimi" vs ile sanki ödüllendirildi bu dinci gerici sistem tarafından.

Kadına yönelik şiddet ve kadın düşmanlığı dünyanın her yerinde gericiliğin en temel belirtisi haline geldi. Tüm bunlara rağmen kadınlar sokaklara çıkmaktan, örgütlü bir güç olarak, birlikte hareket ederek sokaklara çıkıp isyanlarını haykırmaktan vazgeçmedi. Her yerde kadınlar büyük bir öfkeyle ayağa kalktı, eyleme geçti. İstanbul sözleşmesi saldırısına karşı protesto gösterisine dönüştü bir yerde, Başka bir yerde kürtaj yasağına karşı kadınlar sokakları zaptetti, koronavirüs riskine rağmen.

25 Kasım'da dünyanın dört bir yanında kadınlar, yine sokakları dolduracak, açıklama ve protestolarıyla gericiliğe, faşizme meydan okuyacak.

Dünyaya Başkaldırmaya Devam Edecek!

25 Kasım'ın Doğuşu:

25 Kasım 1960, Dominik Cumhuriyeti'nde uçurumun kenarında 3 kadın cesedi bulundu… Patria, Minerva ve Maria… Mirabel Kardeşler…

KELEBEKLER adıyla anılan Mirabel Kardeşler Trujillo diktatörlüğüne karşı, ülkelerinin siyasal özgürlüğü için mücadele etmiş, Clandestina isimli gizli bir örgüt kurmuştur. Pek çok kez zindana düşen, insan hakları ve demokrasi için mücadelede simgeleşen kadınlar diktatörlük tarafından defalarca tutuklanmıştır.

Bunlarla yetinmeyen Trujillo bir halk konuşmasında "Ülkenin en büyük iki sorunu kilise ve Mirabel Kardeşlerdir" diyerek Mirabel Kardeşleri hedef göstermiş, bu konuşmadan sadece 23 gün sonra, hapishanedeki eşlerini ziyaretten dönen üç kız kardeş, uçurumdan aşağı atılarak öldürülmüştür.. Ölümlerinin ardından gazetelerde olayın bir kaza olduğu haberleri çıkmıştır. İşin aslı ise Mirabel Kardeşlerin Trujillo diktatörlüğünün askerlerince tecavüz ve işkenceyle öldürülmüş olmalarıydı.

Mirabel Kardeşlerin öldürülmeleri Dominik Cumhuriyeti'nde büyük bir tepki uyandırdı. Direniş güçlendi ve bir yılın sonunda diktatörlük devrildi.

Leninist Teori Çıkarken...

Her şey sürekli akıyor. Hem de muazzam bir hızla. En "sansasyonel olaylar" bile kısa süre içinde eskiyor, anımsanmaz oluyor. Güncel yayınlarda, gazetelerde, web sayfalarında, sosyal medya mecralarında... Hızına bir şekilde yetişmeye çalıştığımız olay ve gelişmeler, zamansal ve mekânsal nedenlerden, layıkıyla değerlendirilemiyor. Kimi değerlendirmeler ise kısa sürede unutulup gidiyor. Akış her şeyi ve hepimizi girdabında sürüklüyor.

Oysa bazen biraz soluklanmak, olaylara biraz daha genel çerçeveden bakabilmek lazım. Yeni kuşakların bu akış içinde yitip gitmemesi, kendini geliştirebilmesi, eğitimini tamamlaması için son derece gerekli böyle bir çaba. Kitap dizisi bu işi üstlenecek araçlardan biri olarak burada devreye giriyor.

Kuşkusuz her çeşit üretim dijital platformlarda paylaşılıyor. Yazınsal, görsel, işitsel... çok çeşitli biçimlerle ulaşabiliyor geniş kesimlere. Üstelik karşılıklı etkileşime açık yöntemlerle. Geleneksel araçlardan basılı yayın ise, yeni nesil için belki biraz daha "zahmetli" bir araç. Ama işte bu yüzden, bir parça daha "kalıcı"!

Leninist Teori hem yeni üretimlerin hem de bahsettiğimiz bu akışın hızıyla bir parça gerilerde kalan üretim ve değerlendirmelerin okurlarımıza derli toplu sunulması amacıyla başlıyor yayın hayatına. Hem yeni kuşakların daha kalıcı bilinç edinmesini hedefliyor, hem de tüm okurlarımıza, dünyaya, gelişmelere, olaylara Leninist teorinin penceresinden bakışı sunmayı dert ediniyor.

Her zaman olduğu gibi, teoriyi kendini tatmin aracı olarak gören "teorisizm"e karşılık, dünyanın devrimci dönüşümünde güçlü bir araç olarak ele alıyoruz teoriyi. Malum, "ancak yürüyerek söylenir şarkılarımız". Amacımız "devrim yapmak". Son derece pratik ve yakıcı bir görev. Leninist Teori, bu amaca mütevazı bir katkı olarak var.

Okurlarımızla omuz omuza, uzun soluklu olacağına inandığımız yürüyüşümüz başlıyor.

Guatemala'da Halk Protestoları

Guatemala'da binlerce kişi, Alejandro Giammattei hükümetinin 2021 bütçesinde eğitim ve sağlık harcamalarında kesintiye gitmesi kararını protesto etti.

21 Kasım günü binlerce öğrenci, işçi sendikaları başkent Guatemala'daki Ulusal Kültür Sarayı'nın bulunduğu alanda toplandı, "Alejandro Giammattei istifa" dedi. Polis ise gaz bombaları ve tazyikli su ile şiddetle saldırarak çok sayıda kişiyi gözaltına aldı. Çok sayıda gazeteci de gözaltında.

Guatemala'da halk Eta ve ardından İota kasırgaları ile boğuşurken, Kongre'de yeni bütçe kabul edildi.

Yeni bütçe ile kamu borcu artırılırken sağlık, eğitim, insan hakları ve adalet sistemi için fonlar kesildi. Bu, koronavirüs salgınının ekonomik krizinin damgasını vurduğu bir yılda halkı ve sendikaları, öğrencileri kızdırdı.

Halk Cumhurbaşkanı'nın istifasını talep ederken, 2021 bütçesinde sermaye gruplarına daha geniş pay ayrılmasını protesto etti. Bir grup da "Guatemala Kongre Karargahı"na girerek ateşe verdi. Bir süre sonra da Kongre binası önüne bir giyotin getirilerek bırakıldı...

HEY ÖZGÜRLÜK!

Ali Varol Günal

"Devrim içinde ve devrim için her şey
Devrim dışında ve devrime karşı hiçbir şey"
Fidel Castro

Özgürlük arayışı... İnsanın en ilkel dönemlerinden bugüne en temel, en varoluşsal sorunlarından birisi. Ve elbette bir makale oylumuna sığdırılamayacak bir konu.

Tek bir tanımı olmayan, tanımları dönemden döneme ve hatta kişiden kişiye değişebilen bir kavram: Özgürlük. Ona ilişkin ilk öğrendiğimiz şey bir sınırının olmak zorunda olduğu; sınırsız olamayacağı... Hatta belki de bir çoğumuzun ona dair ilk öğrendiği aforizma: "*Birinin özgürlüğünün sınırları başkasının özgürlüğünün sınırlarının başladığı yerde biter*!". Sanırsınız tarla sınırı mübarek; mezuroyla ölçülmüş, belirlenmiş; allah muhafaza dışına taşarsanız kan bile dökülür!

Özgürlüğün sınırları bazen ticaretle (ekonomiyle), bazen devlet sınırlarıyla, bazen güç ilişkileriyle, bazen sosyal statüyle, bazen hukuk kurallarıyla, yasalarla, mahkemelerle, yürütme erkiyle, siyasi iktidarla; bazen aidiyet ilişkileriyle, toplum sözleşmesiyle, karşılıklı anlaşmalar ve mutabakatla, bazen gönüllülük ilişkileri çerçevesiyle vb belirlenmiştir. Ama kavramın kendisinin evrimi ekonomik, sosyal ve siyasal ilişkilerin evrimiyle atbaşı gitmiştir dersek yanlış olmaz.

Şimdilik bu grizgahı kısa tutarak konuyu ele almaya neden gerek duyduğumuza geçelim. Son zamanlarda kavramın kendisi yeniden tartışılmaya başlandı. Aslında hiç bir dönem tartışma güncelliğini yitirmemişti; ama son süreçte biraz daha fazla aktüelleşti dersek daha doğru olur. Bunun nedenleri de ayrıca tartışılabilir; ama emperyalist-kapitalist sistemin tıkanması ve insanlığa kan ve gözyaşından başka verecek birşeyinin kalmaması, daha bilimsel bir söylemle tarihsel sınırlarına gelip dayanmasıyla ilgili olduğunu söylemekle yetinelim. Dolayısıyla insanlık bir arayış içinde; en azından varolan "karmaşa"dan çıkabilmek için... Arayış içinde olanlar önlerine ancak çözebilecekleri sorunları koyabiliyorlar; fazlası "ütopya" oluyor. Önlerine çözebilecekleri sorunları koyanlar da sorunların nasıl çözülebileceğine ilişkin bugüne kadar ortaya konmuş olan önermelere, pratiklere vb bakmak zorunda kalıyorlar. Ve Marx'ın o dahiyane sözü burada devreye giriyor: "*Komünizm(...) tarihin çözülmüş bilmecesidir ve kendini bu çözüm olarak tanır*". Bu nedenledir ki, özgürlük ya da modifiye edilmiş haliyle özgürlükçülük tartışılan her yerde devreye Marksist düşüncenin girmesi kaçınılmaz oluyor.

David Harvey'in "Sosyalistlerin özgürlüğün baş savunucuları olması gerekir" başlıklı makalesinden sonra konu kendini yeniden gündeme taşıdı diyebiliriz. Başlığın kendisi "değiller mi zaten?" sorusunu hakettiği için konu tartışılmaya ihtiyaç duyuyor.

Evet ne yazık ki, emperyalist-kapitalist düşünce kuruluşları, "sosyalizmin özgürlükçü olmadığı", hatta "totaliter olduğu" yaftasını sosyalistlerin / komünistlerin boynuna asma başarısını gösterdiler. Buna sol içindeki bazı aklıevveller de çanak tutunca, ortaya tuhaf bir manzara çıktı. Sözümona "özgürlükçü" kapitalizm (serbest piyasa), "baskıcı" sosyalizme (planlı ekonomi) karşı!

Buradan ne teoriler üretildi sormayın gitsin! Reel sosyalizm, "özgürlükçü" olmadığı için yıkılmıştı! Sosyalizm, birey özgürlüğünü yokediyordu! Çok partili sistemlerde (kapitalist dünya) özgürlük ve demokrasi vardı, tek partili sistemlerde (sosyalist dünya) baskı ve diktatörlük! Sosyalist dünyanın dağılması, sosyalizmin geriye düşüşü de bu neoliberal şurekanın değirmenine su taşıyordu. Duvarlar yıkılıyor; "özgürlüğe aç insanlar", hür dünyaya koşuyorlardı! "Proletarya diktatörlüğü"nün simgeleri her yerde devriliyordu; Lenin ve Stalin heykelleri yıkılıyor; komünizmin simgesi orak-çekiç her yerde lanetleniyordu! "Neoliberal globalizasyon", "anarşizm", "özgürlükçü sosyalizm", "özgürlükçü batı", "çoğulculuk", "serbest piyasa sosyalizmi", "birey özgürlüğü" dönemin moda kavramlarıydı...

Gerçi bunların hepsinin foyası kısa sürede ortaya çıktı; ama bu sürede tahrip edebildikleri kadarını tahrip etmişlerdi bile! Bir zamanlar Çekoslovakya'da Dubçek'in "güler yüzlü sosyalizm", "68 Baharı" ve Polanya'da Leh Walessa'nın "Dayanışma Hareketi"nin yapabildiğinin kat kat fazlasını kotarmışlardı. "Sosyalizm yenildi", "Özgürlükçü anlayışlar kazandı" yalanlarını her yana yayıyorlardı; ama tabii mumları yatsıya kadar bile yanmadı! Kısa sürede İngiltere'de Thatcher, ABD'de Reagan eliyle uygulanan kemer-sıkma politikalarıyla kapitalizmin ne kadar "özgürlükçü" olduğu daha iyice anlaşıldı. Ve sonrasında Afganistan ve Irak işgalleri, 11 Eylül provokasyonu ile başlatılan 3.Dünya Savaşı ve günümüzde adını Samuel P. Hungtington'dan alarak "Medeniyetler Çatışması" koymaya çalıştıkları Küresel İç-Savaş...

Neoliberal "özgürlükçü" anlayışların geldiği ve dünyayı getirdikleri nokta bu! Ama bizim "sol cenah"taki sosyalizme pamuk ipliği ile bağlı aklıevvellerimiz, "batı"nın bu salvoları karşısında kendilerini öyle bir "savunmacı" çizgiye hapsettiler ki, "planlama ve denetim"in özgürlüğün reddiyesi, "serbest girişim ve özel mülkiyet"i özgürlüğün temeli olarak lanse etmeye çalışanların karşısında teslim bayrağını çektiler.

Kendilerinden emin olmayan, duruşlarını başkalarının söylediklerine göre belirleyenlerin kaçınılmaz yazgısıdır bu! Çıkıp, "sosyalizm, birey özgürlüğünü yoketmez; tam tersine bireyin özgürlüğünün çok yönlü ve bütünlüklü gelişiminin koşullarını oluşturur; bireyi gerçek anlamda özgürlük yönünde motive eder" diyemediler. Niye? Çünkü özgür değiller; özgürlüğü içselleştirememişler; özgürlük her şeyden önce başkalarının aklıyla değil kendi aklınla düşünmektir de onun için.

"*İnsanlar kendi tarihlerini kendileri yaparlar; ama kendi keyiflerine göre değil; kendi seçtikleri koşullar içinde değil; doğrudan karşı karşıya kaldıkları, belirlenmiş olan ve geçmişden gelen koşullar içinde yaparlar...*" Marksist belgisini unuttukları için. Marksizmde soyut bir "özgürlük" ve soyut bir "demokrasi" anlayışı olmadığını anlamadıkları için. Hâlâ proletarya diktatörlüğünün diğer diktatörlükler gibi bir diktatörlük olduğunu sanan / savunan insanlar / örgütler var ne yazık ki!

Konuya doğru / devrimci bakışın geliştirilmesi için herşeyden önce sınıfsal bakış açısından yaklaşmak gerekiyor. Sosyalist olmanın, komünist olmanın alameti farikası budur. Öyle olursanız, özgürlük ve demokrasiden bahsedilen her yerde "hangi sınıf" için sorusunu sormanız gerekiyor. Hangi sınıf için özgürlük, hangi sınıf için demokrasi? Buradan bakınca her demokrasinin bir sınıfın diktatörlüğü olduğunu ve proletarya diktatörlüğünün de proletarya için demokrasi (ve tabii özgürlük), burjuvazi için diktatörlük olduğunu, olacağını göreceksiniz.

Ve bir de, özgürlüğün keyfiyet değil Engels'in deyimiyle "*zorunluluğun bilincine varmak*" olduğunu... Ya da isterseniz Marx'ın "özgürlük alanı(nın), zorunluluk alanının geride bırakıldığı noktada başla"yacağına dair öngörüsüne bakabilirsiniz. Tabii hâlâ kendinizi Marksist olarak ifade ediyorsanız; birey(ci)leşme rüzgârına kapılıp uzak diyarlara savrulmadıysanız. Gerçek özgürlüklerin ancak sosyalizmin bizlere kazandıracağı serbest zamanda özgürce yaratıcı faaliyetlerde bulunarak, aklımızı ve yüreğimizi gerçek anlamda özgürleştirerek sağlanacağını, bunun zorunluluğunu kavrayarak, düşünüyorsanız...

15'ine Kadar Çözülmezse

Yeniden Yürüyüş

Tazminat haklarını alabilmek için 12 Ekim'de Ankara'ya yürüyüşe başlayan Somalı ve Ermenekli madenciler, görüşmeler sonuçlanıncaya kadar Gölmarmara'da bekleyeceklerini; bir sonuç alamazlarsa da 16 Kasım'da Ankara'ya yürüyüşlerine devam edeceklerini duyurmuşlardı.

İşçilere cevap, 16 Kasım günü İçişleri Bakanı Süleyman Soylu'dan geldi. İşçilerle, Bağımsız Maden İş Sendikası ve Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakan Yardımcısı ile Valilikte görüştü İçişleri Bakanı. Süleyman Soylu hemen arkasından Manisa Valisi ile de görüşme yaptı.

Yapılan görüşmeye dair sonuç, ertesi gün Soma Hükümet Meydanı'nda bir basın açıklaması ile açıklandı. Görüşmede işçilerin sorunlarının çözümü için Ocak ayının 15'ine kadar adım atılacağına garanti verildi. İşçiler, sorun Ocak ayının 15'ine kadar çözülmezse ayın 16'sında yeniden Ankara'ya yürüyüş başlatacaklarını da vurguladılar.

Açıklamada Bakan Soylu ile görüşmeye katılan Bağımsız Maden-İş Sendikası Örgütlenme Uzmanı Kamil Kartal, "*15 Ocak'ta arkadaşlarımızın hesaplarına paralar yatacak. Söz verdiler, herkesin huzurunda, Soylu'nun yüzüne karşı 'Sizin sözünüze güveniyoruz, güvendiğimiz için bu direnişi bitireceğiz ama sanmayın ki evlerimize çekiliyoruz. 15 Ocak'a kadar tetikte bekleyeceğiz, paralarımız yatana kadar da her 15 günde bir sokakta açıklama yapacağız' dedik. Sözlerinin arkasında durmasını sağlayacak mücadele sürecinden vazgeçmeyeceğiz. 15 Ocak'a kadar çözülmezse daha büyük bir mücadele vereceğiz*" dedi.

Bağımsız Maden-İş Sendikası örgütlenme uzmanı Başaran Aksu da, "*Madenciler kenetlenecek, buranın siyasi hayatına da yön verecek. Bir madenci Soma Belediye Başkanı olacak. Buranın çoğunluğu oysa maden işçisinin de Soma'yı yöneteceğini göreceğiz. Madencinin neyi eksik? Yerin yedi kat altına inerek her an ölüm riskiyle her gün orada yaşamayı beceren maden işçisi pekala Soma'yı yönetebilir*" dedi.

TÜİK "Çocuk İşgücü" Anketini Açıkladı

Yedi yıldır açıklanmayan çocuk işgücü anketi 2019 yılında TÜİK tarafından açıklandı. Buna göre, alım gücü gittikçe azalan ailelerin geçimini sağlayabilmesi için, tüm fertlerinin çalışması gerekiyor...

Çocukların çalışmak zorunda olmalarının ilk nedeni, hane halkının ekonomisine katkı koymak ve bu artık bir tercih değil, bir zorunluluk. Patronların çocuk işçi tercih etmesinin sebebi ise çocuk işçiliğin maliyetinin çok ucuz olması ve aynı zamanda kolay yönetilebilmesi...

Ve özellikle göçmenlik; eğitim göremeyen ve hayatta kalabilmek için göçmen çocuklarının çok küçük yaşta çalışmaya başlaması, TÜİK anketine göre çocuk işçilerin sayısını gittikçe artırıyor...

Birleşmiş Milletlerin 2025 yılında çocuk işçiliği sona erdirme hedefinin gerçek dışı olduğunu görmek için kahin olmaya gerek yok. Yoksulluk ve yoksulluğu artıran nedenler, patronların daha fazla kar için çocuk işçiliği talep etmesi, savaşlar, ekonomik krizler, salgınlar sürdükçe, yani kapitalizm sürdükçe "çocuk işçiliği" ile mücadele edilemeyecek.

Ümmühan Anamızı Kaybettik

Onun o insan güzeli, her zaman emekten, dostluktan, yoldaşlıktan yana çarpan yüreği bu sabah durdu. Bir dönemin Leninistler için simge isimleri olan Sabiha Anamız ve Hüsniye Anamızın ardından Ümmühan Anamızı da sonsuzluğa uğurladık. Ümmühan Yıldırım Anamız, uzunca bir süredir Malatya'da kalıyor ve sağlık sorunlarıyla boğuşuyordu. Yılların birikmiş acılarının yorduğu kocaman yüreği daha fazla dayanamadı. Anamız, bugün saat 14.00'te akrabalarının ve sevenlerinin kolları üzerinde son yolculuğuna çıktı...

Malatya'da Alevi bir emekçi ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen anamız, ilk gençlik yıllarını doğduğu ilçede geçirdi. Devrimcilerle bu yıllarda tanıştı. Bulunduğu yer, faşistlerin devrimcilere, ilericilere, Alevilere, Kürtlere yoğun saldırılarının olduğu bir yerdi. Ve haliyle bu iç savaş yılları boyunca Anamız da safını devrimcilerden yana belirledi; toplumsal bilincin sıçramalığı geliştiği yıllarda onda da anti faşist bilinç hızla gelişti ve o yıllar yaşadığı olaylar yüreğinde ve bilincinde bir daha çıkmamacasına yer etti.

Çok genç yaşlarda Şahin Amcamızla evlenen Anamız daha sonra Ankara'ya yerleşti. Şahin Amcamız zorlukla geçen yılların ardından mütahhitlik yapmaya başlayınca ekonomik durumları düzeldi; ama onlar her zaman emeğin ve emekçinin ne anlama geldiğini bilen bir aile olarak kaldılar. Arka arkaya iki erkek çocukları oldu. İkisini de en iyi şekilde yetiştirmek, hiçbir şeyden mahrum bırakmamak için ellerinden gelen gayreti gösterdiler. Çocuklar da Ankara'nın en kalburüstü semtlerinde büyümelerine rağmen, emeğin ve emekçinin ne olduğunu bilerek yetiştiler. Hiç kuşkusuz bunda Anamızın payı büyüktü.

Büyük çocukları üniversiteyi kazanıp İstanbul'a gidince buna çok sevindiler. O devrimci olduğunda da aynı derecede kaygı duydular. Küçük çocukları yanlarındaydı ama o da İstanbul'a gidip geliyor, abisinin arkadaş çevresiyle tanışıyordu. O yıllarda devrimci-komünist yapılar, okullarda birbirlerini iyi tanıyorlar ve sık sık aralarında ideolojik politik tartışmalar yapıyorlardı. Bu tartışmalar sonucu abisi bir yapıda karar kılmıştı; ama bu süre zarfında Leninistlerle de görüşmeye ve tartışmaya devam ediyordu. Ve sonunda kardeşini de Leninistlerle tanıştırmıştı. Leninistler, hızlı davranmışlar ve örgütleyemedikleri abinin kardeşini örgütlemişlerdi.

Daha sonra, Leninistlerde örgütlenen küçük çocukları Ankara'da bir eylemde yakalanınca Anamız ve Şahin Amca'mız için zor günler başlamıştı. Onlar çocuklarına sahip çıkma konusunda bir dakika olsun tereddüt etmemişler, Ankara polisinin tüm itibarsızlaştırma çabalarını boşa çıkararak hem şube sürecinde hem de hapishane sürecinde çocuklarına kol kanat germişlerdi.

Ve çocukları ağır işkencelerden sonra Ulucanlar Hapishanesine getirildiğinde her hafta düzenli ziyaretine gelmişler, oğllarının yoldaşları ve diğer devrimcilerle de kısa sürede kaynaşmışlardı. Bir süre sonra da zaten hiçbirinin kendi öz çocuklarından farkı kalmamıştı. Dışarıda hapishane koşullarının iyileştirilmesi için, hapishanede süregiden baskılara vb karşı yapılan hemen hemen her eylemde yeraldılar. Polisin psikolojik ve fiziki şiddetiyle karşılaştılar; ama pes etmediler. Şahin amcamız bu süreçte işlerinin çoğunu kaybetti; ama varıyla yoğuyla devrimcilerin, Leninistlerin yanında durmaya devam etti. Dışarıdan içeriye tüm tutsakları doyuracak kadar erzak taşıdılar defalarca. Ama bunların ötesinde politik olarak da geliştiler, yayınları okudular; görüş kabinlerinde bizlerle tartıştılar.

Daha sonra oğulları "ceza" alıp mübbet hapse mahkum olunca başka bir hapishaneye sevkedildi; bir yandan onun peşinden gittiği yere gidip geldiler bir yandan da Ankara Merkez Kapalı'ya... Anamız hep o gülen gözleri ve aklının aydınlığı ile görüş yerlerinin o boğuk, tozlu, kasvetli havasını biz "ana hoşgeldin" dedikçe "aney kurban" diyerek dağıttı; bize güç verdi. Şahin Amcamız da öyle.

'90'lı yıllar boyunca DETAK (Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri) içinde mücadele eden anamız, defalarca gözaltına alındı; polisin baskı ve işkencesiyle karşı karşıya kaldı.

Tüm acılarımızda ve sevinçlerimizde yanımızda oldular. Biz onların her acısında ve sevinçlerinde yanlarında olamasak da bunu hiç dert etmediler. 19 Aralık'ta yine hapishane kapısında, zemheriye rağmen soğuktan değil ama, bize bir şey olacak diye içleri titreyerek beklediler. Ve sonrasında başlayan Ölüm Orucu Eylemi'nde yeralan oğulları ve yoldaşları, siperyoldaşları peşinde o ilden bu ile koşturdular; eylemlere, basın açıklamalarına katıldılar.

Sonrasında oğullarının sağlığının düzelmesi için vargüçleriyle çalıştılar. Bütün bu süreç onları hem fiziksel hem duygusal açıdan çok yordu. Şahin Amcamızı kaybettik önce; Anamız yalnız kaldı. Küçük oğlu yurtdışına çıkmıştı; büyük oğlu Anamızın yanındaydı ve ona bakıyordu. Bu süreçte bir kaç kez ziyaret ettik Anamızı; hep aynı sevecenlikle ve "oğlum" diye karşıladı bizi. Son süreçte sağlık sorunları arttığı için Malatya'ya, memleketlerine gitmişlerdi. Haberlerini alıyorduk Anamızın. Çok ani oldu kaybı...

Acısı yüreğimizi ve gözlerimizi yakarken yazıyoruz bu satırları. Hoşçakal "Aney"! O uğruna bir çok acıya, mihnete katlandığınız sosyalist dünyayı Bir Gün Mutlaka kuracağız.

"Oğlun", Yoldaşın...

Göztepe EA Hastanesi İnşaatında İş Bırakma

İstanbul Valiliği'ne bağlı, İstanbul Proje Koordinasyon Birimi tarafından yaptırılan Göztepe Eğitim ve Araştırma Hastanesi şantiyesinde çalışan işçiler, 13 Kasım günü iş bıraktılar.

Taş Yapı'nın yüklenici firma olduğu projede, Başdan İnşaat ve 3k1a İnşaat firmalarına bağlı çalışan inşaat işçilerine 2 aydır maaşları ödenmiyordu.

DİSK'e bağlı Dev Yapı-İş Sendikası üyesi işçiler, sabah saatlerinde iş bırakarak, şantiye önünde oturma eylemine başladılar.

"Çalışmaktan kaçınma hakkı"nı kullandıklarını belirten eden işçiler, maaşları ödeninceye kadar şantiye önündeki eylemlerini sürdüreceklerini söylediler.

Aylardır paralarının ödeneceğine dair sözler verilmesine rağmen yerine getirilmediğini belirten bir inşaat işçisi "*Kredi kartlarımız patladı. Borç içindeyiz. Ama kimsenin umurunda değiliz. Bir türlü düzenli ödeme alamıyoruz. Maaşın bir kısmı yatar bir kısmı yatmaz, AGİ'ler ödenmez. Aylarca yıllarca çalışıp sonra bırak git böyle nereye kadar?*" diyerek haklarının sürekli gasp edilmesine tepki gösterdi.

Daha önce defalarca eylem yaptıklarını ama sonuç alamadıklarını ifade eden işçi "*Sesimizi duyuramadık. Kimse dönüp bakmıyordu bile bu adamlar ne istiyor diye. Şimdi sendika var. Sendikalı olarak iş bıraktık tutuştular. Birbirleriyle tartışıyorlar*" diyerek "*sendikalı olalım, birlik olalım*" diyerek çağrı yaptı.

"Kar da Kış da Olsa Haklarımızı Alana Kadar Buradayız"

İşçiler, ertesi gün saat 13.00'de bir basın açıklaması yaptılar. "Ücret Haktır Gasp Edilemez" pankartı açılan eylemde basın açıklamasını işçilerden Ersin Ünsal okudu. İnşaat işçilerinin "çalışmaktan kaçınma haklarını" kullandıklarını belirten Ünsal, "*Çünkü işçilerin en temel hakkı olan ücretleri gasp ediliyor*" dedi. Kölelik şartlarında çalıştırılmak istendiğini belirten Ünsal "*Biz buna izin vermeyeceğiz, göz yummayacağız*" dedi.

Hastaneyi kışın soğuğunda, yazın sıcağında, çamur deryasında ve tozun toprağın içinde inşa ettiklerini vurgulayan Ünsal, neredeyse her ay maruz kaldıkları ücret gecikmelerinin artık maaşlarının hiç ödenmemesi haline geldiğini belirterek "*Şantiye bitirilsin diye gece gündüz çalıştık ve hastane daha tamamlanmadan açıldı. İçeride bir yandan hasta bakılıyor, bir yandan ise biz eksik kalan işleri tamamlıyoruz*" dedi.

İnşaatın bitme aşamasına geldiğini ve bu nedenle de firmaların işçiler kıdem ve ihbar tazminatlarını alamadan kendileri işten çıksınlar diye en temel hak olan ücret haklarını gasp ettiğini, geciktirdiğini aktaran Ünsal, "*Bunların hepsini işi bırakıp gitmemiz için yapıyorlar*" dedi.

İnşaat patronlarına seslenen

Ünsal "*Ücretsiz izin uygulamasını hak arama mücadelesine karşı bir tehdit unsuru olarak kullanamazsınız. Şantiyede iş bitme noktasında ve usule uygun bir şekilde işçilerin hak ettikleri kıdem, ihbar, yıllık izin vb ücret alacakları kendilerine ödenerek çıkış işlemi yapılmalıdır. Çalışmaktan kaçınma hakkını kullandığımız 2 aylık maaşlarımız gün geçmeden eksiksiz yatırılmalıdır*" dedi.

Devlet yetkililerine de seslenen Ünsal "*İnşa etmekle övündüğünüz bu koca koca binaları yapan işçiler açlıkla terbiye edilmek isteniyor. Buna göz yummayın, Yasaların uygulanması için patronlara baskı uygulayın. Buy asaları uygulamayan patronlara yaptırımda bulunun. İşçilerin sabrını zorlamayın. İşçileri köle yerine koymayın. Biz haklarımız teslim edilene kadar buradayız. Kar kış demeden mücadelemizi sürdüreceğiz*" dedi.

İşçiler Ücretlerini Aldı

Ücretlerini alabilmek için 6 gün boyunca eylemler yapan Göztepe Eğitim ve Araştırma Hastanesi işçilerinin ücretleri 18 Kasım günü ödendi.

Dev Yapı-İş Sendikası sosyal medyada "*Birlik olduk, direndik, kazandık! Göztepe Eğitim Araştırma Hastanesi şantiyesinde çalışmaktan kaçınma hakkı eylemimizi an itibariyle sonlandırdık. İçerideki tüm alacaklarımız ödendi. Mücadeleye devam*" diyerek ücretlerin ödendiğini duyurdu.

Covid-19 Meslek Hastalığı Kabul Edilmeli

Koronavirüs (Covid-19) salgının sağlık çalışanları için "meslek hastalığı" olarak kabul edilmesini isteyen sağlık meslek örgütleri, bu konuda ortak bildiri yayımladı.

"Covid-19 Sağlık Çalışanlarının Meslek Hastalığıdır" başlıklı bildiri, TTB, Türk Dişhekimleri Birliği, Türk Eczacılar Birliği, SES, Devrimci Sağlık-İş Sendikası, Türk Hemşireler Derneği, Türk Psikologlar Derneği, Tüm Radyoloji, Teknisyenleri ve Teknikerleri Derneği, Sosyal Hizmet Uzmanları Derneği, Türk Medikal Radyoteknoloji Derneği tarafından imzalandı.

18 Kasım günü açıklanan bildiride, "*Covid-19 salgınının başlangıcından bugüne 165 sağlık emekçisini kaybettik. Acımız sonsuzdur. Covid-19 hastalığında mesleki maruziyet açısından, sağlık çalışanları en riskli gruptur. Sağlık Bakanı tarafından 14 Ekim'de açıklanan verilere göre; Covid-19 hastası sağlık çalışanı sayısı 40 bini geçmiştir. Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) ve birçok uluslararası örgüt, Covid-19 hastalığının meslek hastalığı olarak kabul edilmesi yönünde çağrıda bulunmuştur. Dünya Sağlık Örgütü tarafından da salgınının başlangıcında bu yönde değerlendirmeler yapılmış; sağlık çalışanlarının korunmasına yönelik önlemlerin alınması için ülkelere uyarılarda bulunulmuştur*" denildi.

Covid-19'un 130'a yakın ülke tarafından sağlık çalışanları için meslek hastalığı olarak kabul edildiği söylenen açıklamada, "*Ne yazık ki covid-19 ülkemizde halen resmi olarak meslek hastalığı olarak kabul edilmemektedir. Yasalarımızda meslek hastalıklarının bildirim ve kaydının birincil yükümlülüğü Sağlık Ba-*

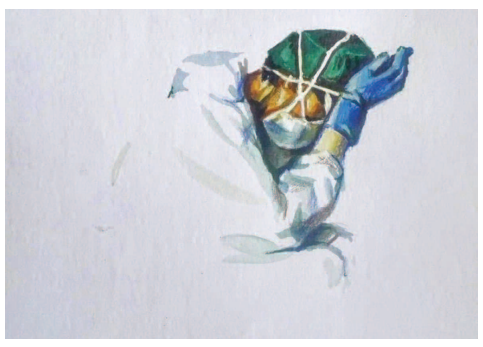

kanlığı'ndadır. Bu nedenle covid-19 doğrudan meslek hastalığı statüsüne alınmalı, covid-19 hastası sağlık çalışanlarının sayıları Sağlık Bakanlığı tarafından her gün şeffaflıkla açıklanmalıdır. Bu kayıt ve bildirimin doğrudan SGK için bir 'illiyet bağı' delili oluşturduğu konusunda mevzuatımızda gerekli değişiklikler ivedilikle yapılmalıdır. covid-19 pandemisi ile mücadele sırasında vefat eden veya hastalanarak mağduriyet yaşayan sağlık çalışanlarının mağduriyetlerinin giderilmesi ve zararlarının tazmin edilmesinin önü açılmalıdır" denildi.

Covid-19'un iş kazası ve meslek hastalığı sayılmasına yönelik yasa taslağı önerisinde bulunan sağlık meslek örgütleri, bu tasarıda olması gereken maddeleri şöyle sıraladı:

*Sağlık hizmeti verilen kamu ve özel işyerlerinde çalışan personelin tamamının işyeri esasına göre sağlık çalışanı sayılması ve buna göre iş kazası ve meslek hastalığından yararlandırılması,

*Sağlık Bakanlığı Halk Sağlığı Yönetim Sistemi (HSYS) kayıtlarında bulunan 'sağlık çalışanı' ibaresi altında tüm Covid-19 olası ve kesin olgularının meslek hastalığı olarak kabul edilmesi,

*Bu sistemde kayıtlı olan, covid-19 olası ve kesin olguların 'illiyet bağı' olarak kabul edilmesi için Sosyal Güvenlik Kurumu (SGK), İş Kazaları ve Meslek Hastalıkları Sigortası (İKMHS) Daire Başkanlığına gönderilmesi,

*Covid-19 nedeniyle herhangi bir sistem ya da organında geçici ya da kalıcı anatomopatolojik fonksiyonel hasar oluşmuş olanların maluliyet yönünden 'Sağlık Bakanlığı tarafından bildirilen tanıdan başka bir illiyet bağı aranmaksızın' SGK tarafından yetkilendirilmiş ilgili kurullarınca değerlendirilmesi,

*SGK'nın yetkili bu kurulları tarafından yapılan bu değerlendirmeler sonucu belirlenen Meslekte Kazanma Gücü Azalma Oranı (MKGAO) yüzdesine göre yasal gerekliliklerin özlük haklarına yansıtılması,

*Covid-19 nedeniyle yaşamını kaybetmiş olanların birincil (ikincil) derece yakınlarına da meslek hakları yasal getirisinden yararlanmalarının sağlanması

*Yukarıdaki son 2 maddede (4 ve 5. madde) sayılan durumlarla ilgili hak sahiplerinin tazminat amaçlı yasal mahkeme süreçlerinin saklı olduğunun bu yasal düzenlemenin gereklerinden biri olduğunun kabul edilmesi

*Covid-19 tanılı sağlık çalışanlarından, 4a maddesi dışında istihdam edilen sağlık çalışanlarının da çalıştıkları kurumlardan oluşturulacak bir kaynak ile İKMHS sistemine dahil edilerek yukarıdaki maddelerdeki haklardan yararlanmalarının sağlanması.

Covid-19 Meslek Hastalığı Sayılacak

SES, 21 Kasım günü Covid-19'un meslek hastalığı sayılması önerisinin Meclis Sağlık Komisyonu tarafından kabul edildiğini duyurdu.

SES'ten yapılan açıklamada, "*Aylardır iş yerleri önünde yaptığımız eylemler, Mecliste grubu bulunan partilerle görüşmelerimiz, şube/temsilciliklerimizin illerindeki siyasi partileri ziyaretleri, milletvekillerine gönderdikleri mailler, görüşmeleri, hashtag çalışmalarımız neticesinde Covid-19'un meslek hastalığı sayılması yönünde önemli bir adım atıldı*" denildi.

"*Meclis Sağlık Komisyonu'nda tüm partilerin temsilcilerinin ortak görüşüyle Covid-19'un sağlık emekçileri için meslek hastalığı sayılması kabul edildi*" denilen açıklamada, Komisyon Başkanı Recep Akdağ'ın, ortak yasa teklifi hazırlamak için parti yöneticileri ve Aile Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı ile görüşeceklerini belirtildi.

ÇÖZÜM HAREKETE GEÇMEKTE!

K.Taylan Kızıldağ

Sorunlarımızın katmerleştiği, yaşamlarımızın giderek çekilmez bir hale geldiği bir dönemden geçiyoruz. Açlık, sefalet, savaşlar, yıkımlar, politik baskılar, geleceksizlik, işsizlik...

Kafamızı nereye çevirsek orada acılar içinde yaşayan insanlar, nereye dönsek hayatından bıkmış, psikolojik olarak sorunları olan, geçinemeyen, aklında yurt dışına çıkma düşüncesi olan veya intihar etmeyi düşünen gencecik arkadaşlarımızla karşılaşmak mümkün. Pandemi ile birlikte daha da derinleşen, sorunların daha da gün yüzüne çıktığı, gençlik olarak yaşadığımız sorunların daha da biriktiği böylesi bir dönemde hepimiz bir çıkış yolu arıyoruz.

Gençliğin, özelde öğrenci gençliğin, belli kesimleri kendini yurtdışına atarak kurtuluşu bulmaya çalışırken, gençliğin belli kesimleri de çalışma yaşamının zorluklarını, sömürüyü görüp kolay yollardan para kazanma adına çürümüş ilişki biçimlerini seçerek yozlaşıyor, tam da burjuvazinin egemen kültürüne, ideolojisine, yaşam anlayışına kendini kaptırıyor. Okul okuyan arkadaşlarımızın büyük çoğunluğu geçinebilmek veya ailesine bakabilmek için ya okurken çalışmak zorunda ya da okulu bırakıp tamamen çalışma hayatına katılmak zorunda kalıyor. Çeteleşme, uyuşturucu kullanımı ve suça sürüklenme oranlarının inanılmaz boyutlara vardığı, gerici burjuva kültürün geniş gençlik kesimlerini kendi tesirine almaya çalışırken çürüttüğü bugünlerde çıkış yolu göremeyen, yaşama bir biçmiyle 'tutunmayı' başaramayan gencecik arkadaşlarımız yaşamlarına son veriyorlar.

Kapitalizmin bizlere sunduğu gelecek tahayyülünün sınırlılığı, kapitalist dünyada her şeyin ama her şeyin, buna duyguları, insani değerleri, kültürü vb. de dahil edebiliriz, basit bir para ilişkisi biçimine dönüşmesi emperyalist kapitalist sistemin egemen olduğu her yerde bizleri yaşamın dışına itiyor. Bütün yeteneklerimiz, becerilerimiz, zekamız, beden gücümüz bir kapitalist tarafından satın alınarak heba ediliyor, genç işçiler olarak patronlara ne kadar artı-değer üretsek o kadar yoksullaşıyor, o kadar yabancılaşıyoruz. Burjuva dünyanın bize telkin ettiği, belleğimize kazımaya çalıştığı ya kendi ayakları üzerinde durabilen bir 'kurtsun' ya da ezilmeye, baskı görmeye, horlanmaya onlara göre 'ayak takımı' olarak görülmeye mahkum bir bireysin.

Başarılı olmak, hayata tutunabilmek, yükselebilmek için diğerlerini ezmen, kendi başına dalgalara karşı ayakta durabilmen gerekiyor, dayanışma denen şey kapitalist dünyanın hiç tanımadığı, hiç bilmediği emekçilere özgü soylu bir davranış, çünkü kapitalistlere göre para ve güç ilişkileri her şeyi çözebilir. Burjuva dünyanın kültürüne göre çok çalışırsan çok kazanır ve her şeyi elde edilebilirsin, peki ya yaşama tutunamayan, çok para kazanmak değil, farklı üretimlerde bulunmak, sıradaki gibi değil sıradışı olmak, kendi idealleri peşinde koşmak, insanlığın sorunlarını acılarını düşünmek isteyen birisi olduğunda ne oluyor? Faşist devlet aygıtı hemen karşında konumlanıyor, sana hizada durman gerektiğini, sadece kendi sorunlarına kafa yorman gerektiğini hatırlatıyor, hele ki örgütlü bir genç devrimciysen, faşist devletin tüm baskıları, gücü sadece seni ve temsil ettiğin devrimci mücadeleyi sindirmeye çalışıyor. Peki, yaşadığımız topraklarda o kadar yaşamsal sorunlar varken, o kadar acılar birikmişken sermaye egemenliği ve onun devleti bu sorunları çözmek için gerçek anlamda bir şey yapıyor mu? Yazıyı okuyanların hayır dediğini duyar gibiyiz, bunun en yakın örneğini İzmir depreminde tanık olduk.

6.9 şiddetindeki depremin vurduğu İzmir'de enkaz üzerinde dinci-faşizmin temsilcileri resimler çekip şov yaparken, ekipler kurup çalışmalar yapan işçiler, ezilenlerin, emekçilerin o en soylu davranışı olan dayanışmayı örenler ile deprem vergilerini ceplerine indirip emekçileri ölüme terk edenler iki ayrı dünyayı temsil ediyor. Bu iki ayrı dünyadan biri bugün egemenliği her yerde ayaklanmalarla sarsılan köhnemiş, her şeyi para ilişkisine dönüştüren, emekçilein, gençlerin yaşamlarını dayanılmaz hale getiren burjuva dünya, diğeri ise dayanışmaya, sorunların ortak çözümüne, birbirinin yanında durmaya dayanan sosyalist dünya. Dayanışma çadırları kuran gençlerin çadırlarını yıkanlar, yaşadığımız sorunlar karşısında sessiz kalmamızı, kabullenmemizi isteyenler gençliğin ve toplumun örgütlü gücünden korkuyor. Yan yana gelmemizi, ortak olan sorunlarımızın çözümü için birlikte mücadele etmemizi engellemeye çalışmaları tam da bundan!

İşte çürümüş, köhnemiş burjuva kültürün, burjuva ideolojisinin bizlere sunabildiği hiç bir şeyin olmadığı, sorunları yaratanın ve bu sorunları derinleştirenin sermaye sınıfı ve onun devleti olduğu gün gibi ortadayken yalnız olduğumuzu düşünüp sessiz mi kalacağız, yoksa bir araya gelip mücadele mi edeceğiz?

Geleceksizlik, işsizlik, eğitimin niteliksizleşmesi sorununu çözüyoruz yalanını söylerken, genç işsizliğin milyonlara varması, intiharların tavan yapması, açlık çığlığının iktidarın yanına kadar ulaşması zaman kaybetmeden harekete geçmemizi dayatıyor. Kapitalizm nasıl sebebi olduğu sorunları çözmek için kılını kıpırdatmayacaksa, çözümün devrim için mücadele etmek olduğunu bilince çıkarmamız gerekiyor.

Yeni bir dünya çığlığının daha da yükseldiği bugünlerde harekete geçmenin, güçlerimizi birleştirmenin yakıcılığı daha da önem kazanıyor. Ufukta ayaklanma bulutlarının toplandığı böylesi bir dönemde, tarihi seyreden mi olacağız, yoksa tarihin akışına yön verenlerden mi olacağız?

Biz tarihin akışına yön vermek için harekete geçmenin, sorunlarımızdan sadece şikayet etmenin değil, çözüm için harekete geçmenin tam zamanı olduğunu düşünenleriz. Beklemek, çözümü burjuva partilerden beklemek kof, içi boş umutlardır.

Devrimi her yere taşımanın sorumluluğu hayatın içinde bulunan biz gençlerin, lisede gerici eğitimle yüz yüze olan liselilerin, şirketleşen üniversitelerde okumaya çalışan üniversitelilerin, iş yerinde baskı gören, sömürülen genç işçilerin, sokakta rahatça gezemeyen, hayatın her yerinde ikincil konumda olan genç kadınların işidir. Sorunlarımızı tespit ediyorsak, bu sorunlara karşı, toplumsal mücadelenin içinde yer alarak çözecek olan özne de bizleriz. Şimdi bekleme değil, harekete geçmenin zamanı!

DÜĞÜM NOKTALARINDA SINANAN DEVRİM

Umut Çakır

Herkes emekçi halkların öfkesinin ne denli biriktiğinden sözediyor. Çünkü halkın çığlıkları artık sakınmasız, açıktan duyuluyor. Demirel'in tedrisatından geçmiş Akşener, iktidarı uyarıyor. "*Bu sabır patlayacak*!"

Diyalektik üzerine fikri olan herkes, bu birikmiş niceliğin, bir noktada mutlaka nitel bir sıçramaya gebe olduğunu bilir. Yine de devrimci bir parti, felsefi kategorilerin çorak arazilerini aşarak, nitel sıçramaya doğru giden süreçteki, düğüm noktalarını tam zamanında kavramak ve buna uygun politikalar ortaya koymakla yükümlüdür. Diyalektik sürecin düğüm noktalarından kastedilen şudur: Her gelişim, sıçramayı hazırlayan bir dizi eşik barındırır; bu eşikler devrimin "kurucu öğeleri"dir.

Bu kurucu öğeler (eşikler) sınıfların karşılıklı ilişki ve mücadelesinin ürünüdür. Her sınıflı toplum gibi, kapitalizm de, onu ortadan kaldıracak bir devrime doğru akar. Fakat bu akış, onu öteleyen karşıt eğilimlerin etkisi altındadır. Düğüm noktalarında, karşıt eğilimler şu ya da bu yönde etkisini yitirirler ve gelişim bir başka eşikte farklı bir dizi karşıt-eğilimi yok etmek üzere yoluna devam eder.

Somutlayalım: Günümüzde, bu topraklarda sınıfların karşılıklı ilişkilerinin genel tablosu nedir diye sorulacak olsa, bir dizi katmanı gözönünde bulundurmak gerekir: İktisadi krizin derinliği, bütün sınıfları yerinden eden yaygınlığı; bunalıma cevap verme kapasitesi açısından burjuva siyaseti ve ideolojilerinin durumu, genel tablonun en önde gelen katmanlarıdır.

Ekonomik katmanda, yaşanan krizin derinliğini ölçmek dahi zor, gerek de yok. Sokaklarda yükselen çığlıklar yeter. Ancak, sınıfların karşılıklı ilişkilerini ekonomik katmana indirgemek, leninistlerin her dönem kaçındıkları bir yanlıştır. Tarihin kısa dönemleri için, bu ilişkilerin siyasi ve ideolojik boyutları çok daha etkin bir rol oynarlar.

Sırası gelmişken, burjuvazinin çok katmanlı yönetme kapasitesini, kimi yazarların "rıza üretimi" kavramıyla açıkladıkları oluyor. Bazen, üzerinde fazla düşünmeden, bizim de rasgele kullanageldiğimiz "rıza üretimi" yanlış bir bakışın ürünüdür. Eleştirimiz iki temele dayanıyor. Birincisi burjuva egemenliğin emekçilerin "rızasına" atıf yaparak açıklamak, bu egemenliğin siyasal şekillenmesinde halk iradesinin belirleyici bir konumu olduğunu ima eder ve girilen bu yolun sonu, devlet olgusunu emekçi sınıfın etkisine açık, tarafsız bir kurum olarak görmekte biter. İkincisi, "rıza" burjuva egemenlikte, yönetilen kitlelerin homojen bir bütün oluşturduğuna atıfta bulunur. Oysa halk kitleleri farklı çıkarlara, farklı bilinç, örgütlenme ve mücadele kapasitesine sahiptir. Bu açıdan bakıldığında, burjuva egemenlik karşısında, topyekün bir rızadan değil, ama farklı çıkar, bilinç ve mücadele kapasitesine sahip kitlelerin, farklı tutumlarına dikkat çekmek çok daha somut ve berrak bir bakış sağlar. Kimi emekçi kitleler, hiç rıza göstermezler ve hiç mücadeleyi bırakmazlar; bazı kesimler ise sadece katlanır, dişini sıkar, dengenin güçlü olandan yana değişimini ya da zaferin kesin güvencelerinin ufukta belirmesini kollar. Kimisi, mikro deneyde çıkarlarını korumaya odaklanır ve bunları burjuvazinin çıkarlarıyla uyumlu kılabilmek adına, siyasi kültürel, ideolojik bağlanma yollarıyla kendini kandırır, vb. Devrimi yıkıcı bir gündem haline getiren, tam da, bu farklı, birbirini körleştirerek sonuca varmayı engelleyen tutumların, mücadele eden kesimlerden yana dönüşüme uğramasıdır. Bu yüzden, "burjuvazi rıza üretemiyor" demek yerine, "emekçi sınıfları bölen politik sınır çizgilerini koruyamıyor" demek, çok daha isabetli olacaktır.

Niceliğin niteliğe dönüştüğü, öfke birikiminin bir patlama anına doğru aktığı süreçte, bir dizi düğüm noktası ve eşik bulunduğunu söylerken, esasında emekçi sınıfların tutumlarını farklılaştıran ekonomik-siyasi-ideolojik etmenlerin aşılmasına işaret etmiş oluyoruz.

"Siyasi- İdeolojik- Tükeniş"

Ekonomik krizin emekçi kitlelerin politik tutumunda belirleyici olduğunu kimse yadsımıyor. Gerçekten de, işsizliğin %50'ye dayandığı, milyonların açlık ve sefalet içinde debelendiği bir yerde, nasıl oluyor da toplu bir isyanla karşılaşılmıyor diye soranlar çıkacaktır. Bireyler, sınıflara ait insan toplulukları, ekonomik varlıktan ibaret değil. Bu yüzden, tüm sınıfları derinden etkileyen bir krize, her sınıfsal katman çıplak bir "homoeconomicus" olarak yakalanmaz. Deyim yerindeyse heybelerinde çok farklı siyasal, kültürel, ideolojik yüklerle bu krize yakalanırlar ve heybelerine uygun bir tepki geliştirirler. Hele ki, bizim gibi uzun bir iç-savaş sürecinde bulunan, dinci-faşizmin topyekün bir diktatörlüğe doğru yürüdüğü bir ülkede, heybedeki ağırlıkları atabilmek, ancak bu etkileri sıfırlayacak düzeyde bir çöküşle mümkündür.

Uzun iç savaşta tekelci sermaye kendi çıplak sınıf çıkarlarını öne sürerek, karşı-devrimci kitleyi birarada tutamaz. Bunun için en etkili politik araçlar, şovenizm ve dinci gericiliktir. İç savaş uzadıkça, şovenizm ve dincilik, kendi kendini üreten, özel görevli devlet kışkırtıcılarına gerek duymayan bir yapı kazanır. Biz, bu türden karşı-devrimci bütünleşmeyi, iç savaşın patlak verdiği 90'lı yıllarda görmeye başlamıştık, 2010'a doğru yaklaştıkça, ciddi bir kitlesel güç birikimi sağlamıştı. Tekelci sermayenin dinci-faşizme yüklediği misyon, karşı-devrimin şoven ve dinci kanatlarını birleştirmek, ekonomik imkanlarla beslemekti. Bu sayede, devrimci kitlelerin karşısına, dindar ve kindar kitleler çıkartıldı.

İşte, pandemiyle yıkım gücünü katlayan ekonomik çöküşe, emekçi kitleler, heybelerinde, farklı ideolojik, siyasi ağırlıklarla yakalandılar. Şovenizm ve dinciliğin keskin ve sivri taşlarını omuzlarında taşıyan kesimler, bu yüklerini bir hamlede boşaltamıyorlar. Fakat oluyor, hem de tahminlerin ötesi bir hızda. Bu havayı, en iyi dinci faşizmin yakın zamana kadar etkin olduğu kentlerde, mahallelerde çalışma yapan devrimciler bilir. Ve bu da, devrime giden yolda, çok önemli bir düğüm noktasını geride bıraktığımızı ileri sürmeyi kolaylaştırıyor.

Dinci faşizmin sokakları gönlünün istediğinde doldurabileceği günler geride kaldı. Bunun için ne kadar çabalasa, harcadığı enerji ölçüsünde prestij kaybı yaşıyor. Her tür oyun denendi. Şovenizmin geleneksel "Yunan alerjisi"ni kaşımak için uyduruk Navtex'ler ardı ardına sıralandı. Tutmayınca, bu kez "Ermeni alerjisini" kaşıdı, mayayı yine tutturamadılar. Ama, tüm bunlardan daha yıkıcı bir gerçek onları bekliyordu. Muhammed karikatürleri bahanesiyle, dünyanın bütün gericileri sokakları cehenneme çevirirken, "İslamın lider ülkesi" diye lanse edilen Türkiye'de sokaklar, cami kapıları sessiz kaldı. Oysa dinci-faşizm için, bundan daha kışkırtıcı bir bahane bulunamazdı. Siyasal-ideolojik çöküşün, bundan daha güçlü bir kanıtı az bulunur. Çöküşün ardında bıraktığı boşluk, emekçi sınıf katmanları içinde mikro çıkarlarını şovenizm-dincilik gibi siyasal-kültürel bir bağlanma üzerinden burjuva sınıfla uyumlu kılma rüyası görenleri, derin bir uykudan uyandırdı. Ve bir anda, korkunç bir sefalet ve kapıda bekleyen açlık gerçeğiyle başbaşa kaldılar.

Şovenizm ve dincilik dışında kalan, burjuvazinin farklı ideolojik kalıplarının da benzer bir çöküşten nasibini aldığına tanıklık ediyoruz. Burjuva muhalefetin uzun süre beslendiği "Kemalist Cumhuriyet" söylemi, son zamanlarda neredeyse tümüyle terk edildi. Ama siyasal bir tercihten değil, etkisini büyük ölçüde kaybetmiş olmasından. Çünkü bu ideolojik söylem, fantastik bir öğeye, "laik, demokratik bir cumhuriyet"in korunup kollanmasına dayandırılmıştı. Bu ideolojik kalıbın etkisinde kalanlar, zamanla gördüler ki, ya böyle bir cumhuriyet hiç varolmamıştı ya da varolduysa bile, şimdi yerinde yeller esiyordu.

Kısaca, "büyük politik boşluk" ifadesiyle özetlenebilecek bir noktaya gelmiş olduk. Bu boşluk, şu veya bu biçimde dolar. Ya sınıfın devrimci çizgisi tarafından; ya da bizzat sefaletin ve açlığın pençesinde kıvrananların ideale dayalı hedeflerini henüz dile dökmekten uzak çığlıkları tarafından; ikinciye şahit oluyoruz.

"*Eve ekmek, götüremiyoruz, yaşamak istiyoruz!*" feryatlarını halk, sermayeye duyurmak için yükseltmiyor, ama daha çok birbirlerine duyurmak için yükseltiyor. Bu tutum, şimdiye dek farklı politik heybeleriyle birbirinin ayağına dolanıp duran emekçi kitlelerin, birleşmeye yönelik pratik bir eylemidir. On milyonlar aynı duyguların pençesinde: Açlık, dışlanmışlık, unutulup ölüme terk edilme duygusudur bu. Bu ruh hali, öncelikle fısıltıyla yayılır ve eğer aynı duyguları herkesin paylaştığına dair izlenim varsa, sakınmasız çığlıklara dönüşür. Yani, emekçi sınıflar içinde, tutumunu katlanıp dişini sıkmaktan yana kullanan, zaferin kesin güvencesini ufukta belirmesini kollayan, güçler dengesinin değişimini gözeten kesimler, o beklenen kaynama noktasına varmışlardır.

"Güven Vermek Sorunu"

Buraya kadar söylenenleri kabul etmeye hazır olanlar için, belki son bir direnç noktası kalıyor, o da şu: "*Kitleler devrimci öncüye güvenmiyor, o nedenle birikim bir nitel sıçrama yapamıyor*". Bu tarz itirazları dile getirenler, devrimci öncülerin yayınları ve çağrılarının etki çapına bakarak, gayet gerçekçi bir fikre sahip olduklarına doğal olarak inanıyorlar. Halbuki bu, hiç derin bir bakış açısı değildir. Lenin, mükemmel örgütlenmiş partileri bile olsa olsa bir kaç yüzbin kişinin tahayyülünü harekete geçirebileceğini, fakat bir devrimde on milyonların tahayyülünün harekete geçtiğini pek çok kez dile getirir. Bir öncünün eylem halindeki büyük kalabalıklarla güvenli bir ilişki kurabildiği koşullar, ancak 1917 Ekimi gibi "en ileri demokrasilerden bile kat be kat özgürlüklere sahip" koşullarda belirir. Ve böyle koşullar, başlamış olan ve bir dizi sonuca ulaşarak devam eden büyük devrim süreçlerinin ileri aşamalarında kendini gösterir. Çünkü en çok böyle siyasi bir ortamda, milyonlar, her partinin gerçek sınıf içeriğini, sözlerin ardındaki gerçek sınıf çıkarlarını ayırt edebilecek seviyeye ulaşırlar.

Üstelik, son yüzyılın sayısız devrimi ve devrimci patlamaları şunu kanıtlamıştır: Ezilen milyonlar bir devrime kalkışmak için, öncünün kemik kıran güvenliğine gereksinim duymadılar. Kısacası, varolan birikimin bir patlamada nitel sıçrama yapmasının önündeki engel "devrimcilerin güven vermemesi" değildir. En iyisi bu türden lafları lügatimizden tamamen silmek.

Peki ya, sürekli mücadele içinde bulunan, katlanmayı veya küçük çıkarlarını yüzdürmeyi sevmeyen ileri kesimlerin, öncüler ile sorunu nedir? Bu soruya, oportünizmin kanser gibi yayılı etkisine işaret ederek bir yanıt üretmek, belki rahatlatıcıdır fakat, karşımızdaki kitleyi tanımamız karşısında bizi bir adım ileri taşımaz. Önceki yazılarda, partisiz kitlelerin genel tutum, davranış ve mantık yürütme yollarına ilişkin kimi gözlemleri paylaşılmıştı, mücadele halindeki kitlelerin, tarihsel bir perspektif içinde, bilinç ve örgütlenmelerini hangi temellere dayandırdığı ifade edilmişti. Şimdi, önceki analizlere birkaç ekleme yapmak, cevabı tamamlamak için yararlı olacak. Mücadele eden kitlelerin bir partiye güven duyarak ve onun eşliğinde hareket etmeye başlamaları için, her şeyden önce bu kitlelerin "parti ilkesi" düzeyinde bir gelişime ulaşmaları gerekir. Oysa, mücadeleci kitleler, aynı zamanda, son derece pratik insanlardır; hayal güçlerini sembolleştirecek bir ideale tüm hayatlarını bağlamak için, sırtlarını sağlam bir taşa dayamak isterler. Bir başka deyişle, mücadeleci kitleler, öncü partiyle bir güven ilişkisi kurmadan önce, kendi içlerinde, yakın ve canlı ilişkilerle çevrelendiği diğer sınıf kardeşleriyle sıkı bir güven köprüsü kurmayı, ya da bu köprünün bizzat olaylar tarafından kurulmasını kollarlar. Kısacası, mücadeleci kitleler, öncüden evvel, artçıya bakarlar. Kendi sırtlarını sağlam bir kayaya dayadıktan, başlayacakları hareketle yalnız kalmayacaklarını ve bir sonuca ulaşabileceklerini hissettikten sonra, varılacak o hedeflerini netleştirme ihtiyacı duyacaklar ve işte ancak o zaman "parti ilkesi" denen yeni bir toplum idealinde aradıkları cevapları bulduklarını hissedeceklerdir. UKH'nin 90 yılların hemen başında Kürt halkıyla kurduğu güven ilişkisi, bu yoldan gerçekleşti.

Buradan çıkarılacak sonuç, hızla değişen sınıf ilişkilerinin, öncü ile mücadeleci kitleler arasındaki ilişkiyi de bir düğüm noktasına, bir eşiğe taşımakta oluşudur. O noktaya öncüyü, ne mucizeler taşır, ne de kendiliğinden, adeta otomatik bir süreç bizi bekler. O eşiğe ulaşmak için öncü, katalizör görevini yüklenmelidir. Öncüler, ancak devrimin ileri aşamalarında mücadeleci kitleler ile tam bir güven ilişkisi kurabileceğini hesap ederek, şimdiden, esin veren fikirler, yol açıcı pratikler üzerinde yoğunlaşmalıdır. Öncü, mücadele içindeki kitlelerin varolan gerçekliği nasıl kavradığını bilmek, o gerçeklikle özlemleri arasına dikilen engelleri göstermek ve en önemlisi, o engelleri aşmalarına yardımcı olacak bir esini kitlelere kazandırmaya çalışmalıdır. Öyle bir esin ki, çevresini saran boşlukta tahayyüllerini, yani hayal ve özlemlerini canlandırabilecekleri bir sembole ulaşabilsinler. Açık ve kesin bir ifadeyle, bu esin, yeni bir toplumsal düzen için halkın devrimci iktidarının kurulmasıdır.

Kürt Halkına Yeni Operasyon Ve Gözaltılar

Kürt halkına ve onun örgütlenmelerine yönelik saldırılar, operasyon ve gözaltılar devam ediyor. Kürt halkının örgütlü olması ve yüzbinlerin tek yürek olarak hareket edebiliyor olması, iktidarı en çok korkutan, kendisini tehlike altında hissettiren şey…

20 Kasım sabahı yine pek çok şehirde Demokratik Toplum Kongresi'ne (DTK) yönelik operasyonlarla başladı, toplam 101 isim hakkında gözaltı kararı alındığı öğrenildi.

Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından yürütülen soruşturma kapsamında Diyarbakır, İstanbul, İzmir ve Adıyaman'da ev baskınları yapıldı; şu ana kadar 24'ü avukat, 72 kişi gözaltına alındı. Haklarında gözaltı kararı bulunan 4 kişi ise koronavirüs tedbirleri nedeniyle karantinada oldukları gerekçesiyle gözaltına alınmadı, 25 kişiyi yakalamak için de operasyonlar sürüyor.

Gözaltına alınanlar, "örgüt yanlısı oluşumları organize etmekle" suçlanıyor. Operasyona tepki gösteren Diyarbakır Barosu yazılı bir açıklama yaparak "*Yargı reformu, avukatlar ve sivil toplum örgütü temsilcilerinin gözaltına alınmasıyla başladı*" dedi.

Operasyon Ve Gözaltılar Protesto Ediliyor

İstanbul:

Diyarbakır'da 20 Kasım sabah saatlerinde yapılan operasyonla ÖHD Eş Genel Başkanı Bünyamin Şeker'in de aralarında olduğu çok sayıda avukat ve kitle örgütü temsilcisinin gözaltına alınmasına ilişkin Özgürlük İçin Hukukçular Derneği, İstanbul Adliyesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Eylemde ÇHD İstanbul Şube Başkanı Gökmen Yeşil, "*Önümüzdeki doğrudan gerçek dümdüz gerçek şudur, bu ülkenin gerçeği şudur, 'ben varım; etimle, kemiğimle, kültürümle, dilimle, sanatımla varım' diyen Kürtler daima her nevi iktidarın, her türden güç sahibinin hedefi olmuştur, katliamına maruz kalmıştır, zindanlara atılmıştır, işkencelere maruz kalmıştır*" diyerek gözaltıların serbest bırakılmasını istedi.

Basın açıklamasını okuyan Av.Arzu Kayaoğlu, "*Bizler sistemin uslu çocukları olmayacağız. Bugün de iktidarın savunmaya karşı yürüttüğü gözaltı tacizine karşı boyun eğmeyeceğimizi buradan açıklıyoruz. Savunma susturulamaz. ÖHD susturulamaz*" dedi.

*

HDP İstanbul İl Örgütü, DTK'ne yönelik gerçekleşen gözaltı operasyonlarını protesto etmek için

21 Kasım günü Taksim Tünel'de açıklama yapmak istedi, polis saldırısı ile karşılaştı. Saldırı sonucu 23 kişi gözaltına alındı.

Saldırıyı protesto eden HDP milletvekilleri Musa Piroğlu ve Züleyha Gülüm, İstiklal Caddesi boyunca yürüyerek halka seslendi, ajitasyon konuşmaları yaptı. Bu sırada vekillerle yürümek isteyen kitleyi dağıtmaya çalışan bir polis amiri "*Demokratik hakkımı kullanıyorum*" diyen bir kişiye, "*Ne demokrasisi*" dedi ve insanlara "sosyal mesafe" cezası kesmek istedi.

Halk ve milletvekilleri tüm saldırılara rağmen HDP İstanbul İl Örgütüne yürüdü. Burada bir konuşma yapan Piroğlu "*Bizi polis zoruyla, mahkeme zoruyla susturmaya çalışıyorlar. Durdurabildiler mi? Hayır. Bizim korkacağımızı, geri çekileceğimizi, dağılacağımızı sanıyorlar. Dağıtabildiler mi? Hayır. Biz bu ülkenin umuduyuz, diz çökmemenin adresiyiz. Soma işçileri, kadınlar teslim oldu mu? Hayır. Biz var oldukça ve bu ülke topraklarına ayak bastıkça diz çökmeyeceğiz. Polis, mahkeme, mafya zoruyla bizi dağıtamayacaklar. HDP halktır halk burada*" dedi.

Amed:

DTK, DBP, HDP ve TJA gözaltılara ilişkin Bağlar ilçesi Koşuyolu Parkı'ndaki İnsan Hakları Anıtı önünde açıklama yaptı. Açıklamaya, DTK Eşbaşkanı Berdan Öztürk, DBP Es Genel Başkanı Saliha Aydeniz, TJA Sözcüsü Ayşe Gökkan ve HDP milletvekillerinin yanı sıra birçok kişi katıldı. Açıklamanın yapıldığı alan çok sayıda polis tarafından ablukaya alındı.

Ortak açıklamayı okuyan HDP Diyarbakır İl Eşbaşkan Vekili İrfan Söner, "*Her gün operasyonda yapsanız, her gün bizi gözaltına da alsanız, avukat mesleğinden vazgeçmeyecek, partimiz siyasetinden vazgeçmeyecek, sağlıkçılarımız hizmetlerinden vazgeçmeyerek, her zaman yanlış siyasetinizin karşısında olmaya devam edeceğiz ve hiçbir operasyon çöküşünüzü engelleyemeyecektir*" dedi ve gözaltına alınanların serbest bırakılmasını istedi.

KAZANANLAR, KAYBEDENLER VE GEVEZELER

Kenan Kızıl

Bir toplumu karşıt kamplara bölen şey burjuva parti liderlerinin üslubu ya da seçtiği kelimeler değil, o toplumdaki sınıfsal çatışmasının gelmiş olduğu düzeydir. Bu yüzden de o çok ciddi derecede çok önemli siyaset uzmanlarının, o muhteşem doçentlerin hatta ve hatta o profesör kere profesörlerin her şey gibi, toplumsal "kutuplaşma"yı da getirip burjuva partilerin o "meşhur" liderlerinin "zehir zemberek" sözlerine bağlamaları en iyi ihtimalle politik ahmaklığın bir vesikası olabilir. Zira ne bu "zehirli" sözler ne de bu partilerin o "meşhur" liderleri sebep değil esas sebep olan sınıflar savaşının sonuçlarından biridir.

Bu profesör kere profesörlere, bu uzman kere uzmanlara, tüm bu çok kıymetli derin zırvalıkları için, bu topraklarda yaşayanlar adına diyoruz ki: Teşekkürler. Fakat biz bu bayat lapayı yemeyiz keza esas ve gizli niyetinizin de farkındayız. Haftalardır ABD seçimleri üstüne yaptığınız yorumlarla resmen kafa ütülüyorsunuz ve bu seçim günü resmen aymazlığa vardı. Fakat ve maalesef ki bu gayretkeşliğinizin bir karşılığı yok!

Her uzman kere uzmanın üzerine bir ton gevezelik yaptığı ABD seçimleri nihayet başladı. (Şu an bitti gibi görünse de hala ne zaman biteceği belirsiz!) Ortaya çıkan sonuçlar (bilindiği gibi) bir kutuplaşmanın var olduğunun altını bir kez daha çiziyor. Fakat bunun nedeni ne D.Trump'ın faşist uygulamaları, tavırları ve ne de demokratların liberal zırvalıklarıdır. Zira buradaki görüngüyle gerçek arasındaki fark tam bir zıtlık düzeyinde. Çünkü her iki parti de esasen aynı noktada duruyor: gelişen devrimci mücadele karşısında devleti koruma saiki. Aradaki fark sadece yöntemde yani tamamıyla biçimsel. O halde bu "kutuplaşma"yı, toplumsal saflaşmayı yaratan Seatle'da, Mineapolis'te New York'ta ve her eyalette yozlaşmış ve yıkılmakta olan kapitalizmle, onun güçleriyle cesurca çarpışan insanlardır. Tıpkı bizdeki saflaşmayı başkentteki "burjuvazinin ahırında" tepişenlerin değil de Botan'ın, Gezi'nin cesur insanlarının yaratması gibi...

Özetle, dünyanın geriye kalanını etkileyen şey aslında ABD başkanlık seçimi ve sonuçları değil Seattle'de, Mineapoliste ve diğer birçok kentin sokaklarında emperyalizmin ağababasına karşı dövüşenlerdir. Dünya artık öyle bir noktaya evrildi ki ya da bu köhnemiş kapitalizm öyle büyük bir parçalanmanın içindeki, ABD senatosunda çoğunluğun cumhuriyetçi mi yoksa demokrat mı ya da başkanın kim olacağındansa Seattle'nin bir tek sokağında olanlardan daha çok etkileniyor. Çünkü bu sokakta çarpışanlar Beyaz Saray'daki akbabalardan çok daha güçlü ve bu güce devrimci mücadele denir. İşte bu mücadele güç kazandığı için de New York'un küçük bir sokağında çarpışanlar ABD başkanından çok daha güçlü bir etkiye sahiptir; çok daha büyük bir etki yaratır.

Tüm bunlardan dolayı da ne bu topraklardan ne de dünyanın herhangi bir yerinden birileri çıkıp da: "*Bize ne ABD seçimlerinden!*" diyemiyor. Zaten buradakiler bunu asla söyleyemez çünkü had safhada (onlar için önemli). Bunu açıklamanın en kolay yolu ise şu son dört günde olanları şöyle kısaca bir hatırlamaktan geçiyor olabilir.

İlk günün o ilk saatlerinde her şey yandaş medya için ne kadar da güzel ve umutlarla dolu başlamıştı. O anlarda bir bütün olarak Hira dağı kadar müslüman ve "üstün bilge beyaz insan" kadar Klux Klancı ve de Trump'çıydılar. Gözlerde bir garip bir çirkin sevinç, yüzlerde yaşasın faşizm gülümsemeleri. Stüdyolarda adeta konfetiler patlatılıyor ve ağızlardan mutlu sözler dökülüyor: "Dolar düşecek!", "Trump önde! Kazandı kazanacak!", "Sokak eylemleri çokta etkili olmadı!" (ah bu nasıl da hoşunuza gitti değil mi!!!) "Siyahiler ve Latin yurttaşlar bile Trump'a oy verdi!", "Bütün dünya ve ABD basını ona karşı!" (Kendi yalakalıklarını hiç sayıyor olmalılar!) "Tek başına dövüşüyor!" ve ve ve meğer şu Trump ne ilahi bir varlıkmış da hatta varlıkların en mümini, hatta ve hatta var edenmiş de bizim haberimiz yokmuş!

Ancak saatler ilerledi ve bu kutsal şahsiyet arz-ı endam etti ve her zamanki gibi tehditler savurarak sokaklara m-16 tüfekli faşistleri sürdüğünü ilan ederek çok net bir talepte bulundu: "*Oy sayımını durdurun çünkü ben kazandım!*" Ancak oyların henüz %20'si sayılmıştı yani seçim sonucu ne olursa olsun başkanlık sarayından ayrılmayacağının altını bir daha çizmişti. İşte bu, o profesör kere profesörlerin ve tüm o uzman kere uzmanların, tüm bu yandaş ve daha çok yandaş şürekanın esas ve gizli amacını gösteren şeydi.. Bu hepimizin farkında olduğu gizli sırları, umutları, beklentileri amaçlarıydı; seçilmeden seçilmek, kazanmadan kazanmak, kaybedilse dahi başkanlığı bırakmamak. İşte bu andan sonra da artık Trump'tan daha Trump'çı cumhuriyetçilerden daha fazla cumhuriyetçi oldular haliyle de zırvalık dolu yorumlar şiddetlenerek arttı.

Fakat bir kez daha kazın ayağının hiçte sanıldığı gibi olmadığının anlaşılması çok sürmedi. Küçük gruplar halinde sokaklara inen m-16'lı faşistlerin karşısına, binler, onbinler, yüzbinler çıktı. İki taraf arasındaki sayı farkı birinin ötekini "tükürüğüyle boğmaya" yetecek kadar büyüktü. Bu her şeyi değiştirdi. Cumhuriyetçi partinin arkasındaki burjuva cephe bu manzara karşısında uzlaşmayı ya da sonucu kabullenmeyi seçmiş olacak ki cumhuriyetçi delegeler de dahil hepsi Trump'ın yanından uzaklaşmaya başladı. Sonuçta oylar sayılmaya devam ederken bizim yandaş medyanın Trump'a oy verdiklerini söylediği siyahiler ve Latinler faşistleri kımıldayamaz hale getirmişti. Haliyle bu durum yandaş medyadaki sevinç atmosferini param parça etti ve geriye; pespayelik ile nevrotik krizler kaldı.

İkinci günün gecesine gelindiğindeyse artık hiç birinin bedeninde bir tek sağlam sinir hücresi kalmamıştı. Yandaş medya mensuplarının tavırlarındaki dengesizlikle en güçlü psiko-terapik ilaç bile başa çıkamazdı. Öyle ki birine bir soru soruyorlar ama o biri onların istediklerini söylemiyorsa sözünü kesip kendi sorularına kendileri cevap veriyordu. CNN Türk'ten A. Hakan Amerika'daki bir analiste; Twitter'in D. Trump'ın mesajını silmesini demokratik olup olmadığını soruyor; ama analist onun umduğu cevabı vermeyince hemen patlıyor: Twitter bunu nasıl yapar, ne demek canım yalan diye sildim. Oradaki herkes yalan söylüyor. (kendisinin de orada yazdığını unutuyor herhalde!!!) Analistse bir kez daha bunun nedenini açıklamaya çalışıyor, ama ne mümkün. İkinci defa sözü saygısızca kesiliyor ve aynı cümle bu defa analiste fırça çekercesine tekrarlanıyor. Analist, her şeyin farkında ama yine de gülümsemeyle yanıt veriyor, böylece pespayelik ve şuursuzluk bir tarafta kalıyor olgunluk diğer tarafta.

Hepsi bu da değil. Aynı gece bir başka analist demokratlara oy verdiği için yorumdan men edilerek kendisine "sen tarafsız değilsin" denirken bir başka yandaş tv kanalında, canlı yayında Trump'ın mesajı okunuyor. Mesaj Türkçe yazılmış!!! Ancak ne kanal yönetimi ne haber yönetmeni ne de bu güzide sunucu bir an bile durumdan şüphelenerek şu soruyu sormuyor: Trump hangi akla hizmetle ABD seçmenlerine, kendi taraftarlarına Türkçe seslenmiş olsun? Eğer bu soru sorulsaydı Kasım ayında yapılan bu Nisan Bir şakasını yemezlerdi!!! Bunun nedeni aptallık değilse art niyettir. Artık birini kendilerine yakıştırırlar.

Ve üçüncü gün Trump esip gürlemeye çalışsa da artık yapayalnız bırakılmış ve onu destekleyen, onunda hizmet ettiği büyük burjuvalar ona sırtını dönmüş durumda. Yandaş medya ise; ah bir böyle olmasaydı; ah ona bağlı klancılar sokaklardaki şu "çapulcuları" bir bir vursaydı. Sonra da Cumhuriyetçi hakimler oy oranlarına aldırmadan; hatta oy oranlarına rağmen onu başkan seçseydi. Böylece dinci faşist parti de önümüzdeki seçimi kaybetse dahi bu açılan yoldan yürürdü; havası çalıyordu. Fakat bu olmadı ve olamayacak gibi. Çünkü "Büyük bilge beyaz adam" ve faşistlerin yeni ulu hakanı Trump'ın karşısına çıkan uyuşuk liberaller değil daha dün onu kendi sarayının bodrumuna kaçırtan Amerikan halkıydı. Bu halkı kimse basite almamalı çünkü o Rosenbergleri, Hemingwayleri ve nicelerini kendi bağrından çıkardı. Bu halkın şah damarını ise Amerikan işçi sınıfı oluşturuyor bu sınıf Bir Mayısları 8 Martları yaratan sınıftır ve dövüşmeyi de iyi bilir.

Üçüncü günün akşamına doğru; resmi makamlardan resmi açıklama da geliyor nihayet. Zira Trump'ın kaybettiği de artık kesin! "*Kim seçilirse seçilsin ABD ile iyi ilişkiler kuracağız!*" Buna ne şüphe; gelene ağam gidene paşam!

Dördüncü gün. Demokratlar seçimi kazandı. "Büyük bilge beyaz adam" ise kaybetti ve görünen o ki ondan beklenen, umulan, istenen, bel bağlanan o yolu da açamayacak!!! **07.11.2020**

Kapitalizmin Koronavirüs Felaketi

ÇEVİRİ

Wall Street'in savaş makinesi 11 uçak gemisi ve 5 bin 800 nükleer silah içeriyor. Buna rağmen, ABD'deki kapitalist hükümet, bu son koronavirüs salgınıyla savaşmakta çaresiz durumda.

Günlük vakalar, günde binden fazla ölümle 180 bine çıkmış durumda. Midwest'teki tüm hastaneler aşırı dolmuş halde. New York City, devlet okullarını yeniden kapatmaya çok yakın.

Bunların hiçbiri kaçınılmaz değildi. Donald Trump'ın ellerinde kan var. Maske takmak ve sosyal mesafeye uymak gibi gerekli halk sağlığı önlemlerini kesin bir şekilde sabote ederek Trump, binlerce daha fazla ölümü garantilemiş oldu.

Trump rejimi onlarca yıllık kesintileri ve hükümet programlarının özelleştirilmesini takip ediyor. Onbinlerce hastane yatağının kaybolmasıyla yüzlerce hastane kapandı. Şimdi bunlara ihtiyaç var.

Manhattan'ın Greenwich Köyündeki St.Vincent's gibi bazı kapalı hastaneler lüks konutlara dönüştürüldü. Gayrımenkul kârları insan hayatından daha önemli.

ABD'de ortaya çıkan trajediyi sosyalist ülkelerin Covid-19 pandemisiyle nasıl savaştığı ile karşılaştırın. Çin Halk Cumhuriyeti'nde 12 Kasım ve 13 Kasım'da 22 yeni koronavirüs vakası bildirildi. Bu ABD'dekinden 10 bin kat daha az vaka.

Sosyalizmde insanların sağlığı önce geliyor. Başkan Xi Jinping liderliğindeki Çin Hükümeti, yaşamları kurtarmak için ekonomiyi geçici olarak kapatmakta tereddüt etmedi.

Başkan Trump'ın hiçbir güvenlik garantisi olmadan et paketleme tesislerini açık tutan bir yönerge yayınladığı kapitalist ABD'nin aksine, özel kâr dikkate alınmadı.

Tyson Foods ve diğer büyük et paketlemecileri, ondan davalardan korunmalarını talep ettiler. Trump, İşçilerin Anma Günü olan 28 Nisan'da bu düzenlemeyi yaptı.

Onun et endüstrisindeki milyarder arkadaşları hakkında konuşurken Trump, "Çok mutlular. Hepsi hevesli ve sorunlarını çözdük" dedi. Hastalanan ve ölen binlerce et paketleme ve kümes hayvanı işçisinin sorunu hakkında hiçbir düşünce ileri sürülmedi.

Covid-19'a Karşı Sosyalizm

Sosyalist ülkelerde halk örgütlenmeye teşvik edilir. Komünist partilerin üyeleri, koronavirüse karşı savaşta görev için gönüllüdürler. Kadın derneklerinin ve gençlik gruplarının üyeleri de öyle. Sendikalar, güvenli çalışma koşullarını sağlamak için seferber edilirler.

ABD'de polis her gün ortalama 3 insan öldürüyor. Bunların en az yarısı Siyahi, Yerli ya da Latino.

Çin metropolü Wuhan Covid-19 ile savaşmak için kapatıldığında, silahsız sosyalist polisler insanların evlerine yemek dağıttılar. 97 milyonluk bir ülke olan Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti'nde Covid-19'dan sadece 35 insan öldü. Kuzey Dakota'nın 762 bin insanından 13 Kasım itibariyle 732'si virüs yüzünden öldü.

Pentagon, Vietnam'da çocukları yakarak öldüren napalm ve fosfor bombaları kullanarak en az 3 milyon insanı katletti. ABD'li savaş gazilerinin olduğu gibi yüzbinlerce Vietnamlı ABD uçaklarından atılan Portakal Gazı'nın etkilerinden muzdarip. Milyonlarca insan da Vietnam'ın komşusu Laos'ta katledildi. ABD, 3 milyondan fazla insanı da Kore Savaşı sırasında katletti. Bugün hem sosyalist Laos Demokratik Halk Cumhuriyeti hem de sosyalist Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti, Covid-19'dan hiçbir ölüm olmadığını duyurdu.

60 yıldır sosyalist Küba, ABD tarafından ekonomik abluka altında tutuluyor. Onun sosyalist sağlık bakım sistemi dünya çapında üne kavuştu. Kübalı sağlık çalışanları pandemi sırasında yardımda bulunmak için İtalya'ya gittiler. 11,3 milyon nüfusa sahip Küba'da, Covid-19 nedeniyle 131 ölüm yaşandı. 11,7 milyon nüfuslu Ohio'da en az 5 bin 700 ölüm var.

Bolivarcı Venezuela Cumhuriyeti de Trump'ın acımasız yaptırımlarına rağmen koronavirüsü geri püskürtüyor. 28,4 milyon nüfuslu Venezuela'da Covid-19 nedeniyle ölenlerin sayısı, 844. 29,5 milyon insanın yaşadığı Texas'ta en az 19 bin 917 ölüm var.

Afrika Karşı Koyuyor

Afrika, Avrupa ve ABD kapitalistleri tarafından 500 yıldan fazla süredir talan ediliyor. Yine de Afrika ülkeleri, koronavirüsle sömürgecilerinden çok daha etkili bir şekilde mücadele edebiliyor. ABD'den 4 kez daha büyük bir nüfusa sahip olan Afrika'nın tümü, ABD'den 1/5 oranında daha az Covid-19 vakasına sahip.

Zimbabwe halkı, kendi topraklarını beyaz yerleşimcilerden geri almaya cüret ettikleri için ABD ve AB tarafından cezalandırılmıştı. Bu kapitalist hükümetler Zimbabwe hükümetini boğmaya çalışıyorlar. 15 milyon civarında nüfusu ile Zimbabwe'de 257 COVID-19 ölümü var. 13 milyon civarında nüfusuyla Pennsylvania'da en az 9 bin 353 ölüm var.

Aşıdan Daha Fazlasına İhtiyaç Var

İnsanlar, koronavirüse karşı aşıların yaygınlaştırılmasını umuyorlar. Kapitalistler ise burada dolar işaretlerini görüyorlar. Pfizer ve Alman BioNTech firması potansiyel olarak etkili bir aşıyı duyurduktan sonra ABD borsalarına 44 milyar dolar aktı. ABD'li milyarderler pandemi esnasında trilyonlarca dolar daha kaptılar. Bu arada, Noelden hemen sonra 15 milyon işçinin işsizlik haklarını kaybedeceği takvime bağlanmış durumda. Ev boşatmalara ve hacizlere ilişkin geçici moratoryumların süresi de dolacak.

Temmuz ayında sona eren haftalık 600$'lık ek işsizlik ödeneğinin eksik haftaların tamamı ödenerek iade edilmesini talep etmeliyiz. Ev boşaltma ve hacizlere bütünüyle yasak getirilmelidir.

Trump Beyaz Saray'dan atılsa bile bunlar otomatikman olmayacaktır. Halkın iktidarını kurmak için örgütlenmeliyiz.

Çeviri Kolektifi

NOT: Stephen Millies'in struggle-la-lucha.org sitesinde yayınlanan makalesinden çevrilmiştir.

11 Ayda 21 Hasta Tutsak...

Marmara TUHAYDER ve ÖHD, bir basın toplantısı gerçekleştirerek hasta tutsaklar için Adalet Bakanlığına yapılan başvuruların dikkate alınmadığını; en son Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesinde bulunan 28 yıllık tutsak Sıtkı Berktaş'ın birçok hastalığı olduğunu ve sağlığı hapishanede kalmaya elverişli olmadığına dair yapılan başvurulara rağmen tahliye edilmediği için hapishanede yaşamını yitirdiğini açıkladı.

Sıtkı Berktaş'la birlikte son 11 ayda hapishanede yaşamını yitiren tutsak sayısı 21'e ulaşmış bulunuyor.

Şu anda hâlâ 604'ü ağır olmak üzere 605 hasta tutsağın hapishanede tutulmaya devam ettiği belirtilen açıklamada hapishane koşullarının her geçen gün kötüleştiğine dikkat çekiliyor.

Siyasi iktidarın rehine muamelesi uygulamaya devam ettiği devrimci tutsaklardan hasta olanlar, tahliye edilmedikleri gibi, doğru dürüst tedavileri de yapılmıyor.

Devlet, Alaattin Çakıcı gibi mafya bozuntularını özel afla hapishaneden çıkarırken, devrimci, komünist ve yurtsever tutsakları içeride tutmaya ve üzerlerindeki baskıyı artırmaya devam ediyor.

Ancak Ozan Hasan Hüseyin'in sözlerini bir kez daha hatırlatalım: *"Kısa çöp uzundan hakkını alır elbette/ her çıkışın bir inişi..."*

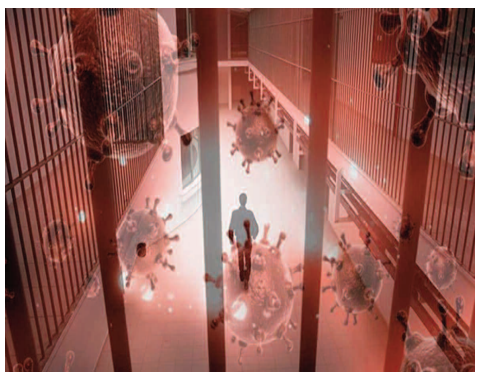

MÜCADELE BİRLİĞİ

Mücadele Birliği Gazetesi / Sayı: 107 / 25 Kasım - 9 Aralık 2020 / Yaygın Süreli Dağıtım Sahibi: Yeni Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org.Tic.Ltd. Şti. Adına: Gamze Nihal İYİDOĞAN / Genel Yayın Yönetmeni: Süleyman Acar / Adres: İskenderpaşa Mah. Sofular Cad. No: 8/3 Fatih - İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57 / Sor. Yazı İşl.Müdürü: Gamze Nihal İYİDOĞAN / Baskı Yeri: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San.Tic.Ltd.Şti - Davutpaşa Cad. Güven İş Mekezi No:83 D Blok D.349 Topkapı - İSTANBUL / Tel 0 212 5012120

www.mucadelebirligi11.net info@mucadelebirligi.net
www.facebook.com/MucadeleBirligiGazetesi mucadelebirligi@gmail.com
www.twitter.com/mucadelebirlig3 mucadelebirligi@hotmail.com

BİRLEŞİK GENÇLİK MECLİSLERİ KURULDU

"Özgürlüğümüz İçin Faşizme Karşı Birlikte Yürüyoruz" şiarıyla bir araya gelen Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB), Sosyalist Gençlik Dernekleri Federasyonu (SGDF), Sosyalist Öğrenci Hareketi (SÖH), Yeni Demokratik Gençlik (YDG), Halkların Demokratik Partisi (HDP) Gençlik Meclisi ve Gençliğin Devrimci Güçleri (Dev-Güç) 15 Kasımgünü HDP Bağcılar ilçe binasında gerçekleştirilen etkinlikte Birleşik Gençlik Meclisleri'nin kurulduğunu ilan etti.

Etkinliğe HDK Eş Genel Sözcüsü İdil Uğurlu, HDP İstanbul Milletvekili Musa Piroğlu, HDP İstanbul İl Eşbaşkanı Elif Bulut ve araştırmacı, yazar Temel Demirer de katıldı.

Etkinliğe devrim ve sosyalizm mücadelesinde ölümsüzleşenler anısına yapılan saygı duruşu ile başlandı.

Gençlik Örgütleri adına açılış konuşmasını Volkan Atmaca gerçekleştirdi. Gençlik örgütleri olarak uzunca bir süredir tartışmalar yürüttüklerini bunun başka bir boyuta ulaştığını, 25 Ekim'de "Birlikte Yürüyoruz" şiarıyla başladıkları mücadeleyi sürdürdüklerini aktardı. Atmaca, emperyalist-kapitalist sistemin tüm dünyada saldırılarını büyüttüğü, pandemiyle birlikte insanları geleceksizliğe ve örgütsüzlüğe mahkum etmeye çalıştığı bir süreçten geçildiğini söyledi.

Hükümetin son beş yıldır süren saldırılarla örgütlü mücadeleyi boğmak istediğini belirten Atmaca Gezi Ayaklanmasını hatırlatarak, "*Bizi ve milyonlarca emekçiyi eskiye bağlı ne varsa koparıp atmak, dört kolla sarılmak, yürümek, koşmak gerekiyor. Bu ablukayı dağıtacak olan irade ve gücü bizden önceki önderlerden, yoldaşlardan, dostlarımızdan öğrendik. Birlikte mücadeleye atılmak, bulutları birleştirmek, çakan şimşeğin ışıltısına gözünü dikmek, yarını gençliğin enerjisiyle birleştirmek, geleceği inşa etmek gerekiyor. Bugün bu söylediklerimizi yapma iddiasıyla buradayız*" dedi.

HDK Eş Genel Sözcüsü İdil Uğurlu da devrimci önderleri anarak sözlerine başladı, örgütlü mücadeleyi yükseltmek konusunda ısrarlı olduklarının altını çizdi.

Hasan Hüseyin Korkmazgil'in "Acıyı Bal Eyledik" dizelerini okuyan HDP İstanbul Milletvekili Musa Piroğlu, "*Bize zulmü dayattılar, bize ölümü dayattılar. Kentlerimiz yağmalandı. Değer verdiklerimiz, önder bildiklerimiz katledildi. Özel timlerle, akreplerle, tomalarla önlerimizi kestiler. Okullarımızı kapattılar. Bize diz çökmeyi dayatılar. Diz çökmeyenler, ayakta kalanlar, direnenler merhaba*" dedi.

HDP İstanbul İl Eşbaşkanı Elif Bulut da tüm sözlerin pratiğinin bu salonda olduğunu işaret etti. Bulut, "*Bunca zamandır yürütülen her mücadele, her deneyim HDP'nin yolları içerisinde buluştu. Birlikte mücadelenin sonunun nereye varacağını Rojava'da gördük. Birlikte mücadele edersek faşizmin nasıl yok olacağını bu topraklarda gördük*" diye konuştu.

Devrim ve sosyalizm mücadelesinde ölümsüzleşenleri anan ve devrimci tutsakları selamlayan Bulut, "*Bu sorumluluğu hayata geçirmek zorunda olan nesiliz. Bizden sonraki neslin aynı zorlukları yaşamaması için mücadeleyi büyütmek ve yükseltmek zorundayız. Üzerimizdeki bu kara toprağı atacak olan da tam da bu dönemdir. Karanlık üzerimize çullanabilir ama her zaman direnen nesiller vardır. Bizler var olacağız. Her konuşmamımızı 'mutlaka kazanacağız' diye bitiriyoruz*" dedi.

Araştırmacı, yazar Temel Demirer, bugün doğum günü olan devrimci önder Sinan Cemgil'in ruhunun salonda yaşadığını söyledi.

"*Ben hep Dev-Lis'liyim ben hep Dev-Genç'liyim*" diyen Demirer, "*Sizler X kuşağı mı, Y kuşağımı o aptal tartışmaların muhatapları değilsiniz. Sizin bir kuşağınız var. Siz isyan sancağını yükseltenlerin kuşağındansınız. Şimdi bu coğrafyada bir şey daha yapacağız, yeniden yapacağız. Elele tutuşacağız, karanlıkların üstüne doğru yürüyeceğiz*" dedi.

Konuşmaların ardından Enternasyonal Gençlik Dayanışması gönderdiği video mesajla Gençlik Meclisleri'nin kuruluşunu selamladı.

Etkiliğe katılan davetlilerin konuşmaları ve sinevizyon gösteriminin ardından etkinlik, Birleşik Gençlik Meclisleri'nin ilkelerinin ve örgütleniş tarzının anlatılacağı panel bölümü ile devam etti.

Panel bölümünde Birleşik Gençlik Meclisleri'nin örgütleniş tarzını anlatmak üzere ilk sözü Esra Can aldı. Esra Can Birleşik Gençlik Meclisleri'nin gençlik hareketini örgütleyip, ona yön vermeye çalışan dağınık güçleri yan yana getirecek, gençliğin değiştirici ve dönüştürücü gücünü öne çıkaracak bir tarzda hareket ederken; bir taraftan da yüzü sokağa dönük, militan mücadele hattına dayanacağını ifade etti. Birleşik Gençlik Meclisleri'nin gençliğin farklı kesimlerinin sorunlarını omuzlayacak, semtlerde, üniversitelerde kurulacak meclisler biçiminde örgütleneceğini anlattı.

Sözü Birleşik Gençlik Meclisleri adına Esra Yeşilova aldı. Birleşik Gençlik Meclisleri'nin ilkelerine dair konuşan Yeşilova, 2015'ten bu yana artarak devam eden faşizmin saldırılarına, halkların devrim mücadelesinin devlet çıplak zoruna rağmen sürdüğüne, gençliğin bu mücadelede en ön safta durması sebebiyle de faşizm tarafından teslim alınmak istendiğine dikkat çekti.

Genç işsizliğin çok ciddi boyutlara vardığı, geleceksizliğin, yaşamdan kovulmuşluğun, intiharların giderek arttığı böylesi karamsarlık ve umutsuzluk ortamında tam da harekete geçmenin, kavga bayrağını daha da yukarılara taşımanın bizlerin önünde tarihsel bir görev olarak durduğunu ifade eden Yeşilova, Birleşik Gençlik Meclisleri'nin 9 maddelik ilkelerini sırasıyla ele alarak açıkladı.

Birleşik Gençlik Meclisleri'nin ilkelerinin hem gençliğin sorunlarına eğildiğini hem de toplumun faşizme ve kapitalizme karşı hareket halinde olan farklı kesimleri ile yan yan durmayı hedeflediğini ekleyerek sözlerine devam eden Yeşilova, "Birleşik Gençlik Meclisleri liseli ve üniversiteli gençliğin yaşadıkları sorunlara dair mücadele yürütmeyi hedeflerken, üniversitelerde özerk-demokratik üniversite talebiyle üniversite gençliğinin geniş kesimleri ile buluşmayı hedefler. Parasız, bilimsel, anadilde eğitim talebini üniversite ve liselerde yükseltirken, lsielerde demokratik lise mücadelesi yürütür.

Birleşik Gençlik Meclisleri işçi gençliğin yaşadığı ağır sömürü, hak gaspları, esnek ve güvencesiz çalışma koşullarına dair genç işçi meclisleri kurmayı ve işçi sınıfının birliğini, dayanışmasını büyütmeyi hedefler. Birleşik Gençlik Meclisleri akademik, demokratik taleplerin yanı sıra kendisinin faşizme karşı yürütülen devrim mücadelesinin bir parçası sayar ve politik özgürlükler mücadelesi yürütür.

Birleşik Gençlik Meclisleri genç kadınların yaşadığı baskılara, saldırılara, erkek ve devlet şiddetine karşı genç kadınların mücadele örgütüdür. Genç kadınların kendi bağımsız kadın meclislerini kurmasını savunur. Birleşik Gençlik Meclisleri ekoloji mücadelesini kendine bir görev sayarken, ezilen halklara yönelik tırmandırılan ilhak, işgal, şovenizm ve ırkçılığa karşı mücadele etmeyi kendine görev sayar. Birleşik Gençlik Meclisleri emperyalist ve gerici savaşlara karşı durur, emekçi halklarla enternasyonalizmi yükseltir" diyerek sözlerini tamamladı.

Anlatımın ardından genç kadınlar adına söz alan Başak Yeşilot erkek ve devlet şiddetine karşı Birleşik Gençlik Mecliseri'nde genç kadınların kendi bağımsız meclislerini kuracaklarını, erkek ve devlet şiddetine, ataerkiye karşı mücadeleyi yükselteceklerini ifade ederken, genç kadınları Birleşik Gençlik Meclisleri'nde örgütlenmeye çağırdı.

Panelin ardından geçilen serbest kürsü bölümünde söz alan liseli, üniversiteli gençler, genç işçiler etkinliği selamlarken, etkinliğin coşkusu katılımcıların yüzlerinden ve konuşmalarından okunuyordu. Konuşmalarda gençliğin birleşik mücadelesinin büyütülmesine vurgu yapılırken liseliler, üniversiteliler, genç kadınlar yaşadıkları sorunlara değinerek ancak birlikte mücadele ederek birbirimize güç verebileceğimizi ifade etti.

Çözümün devrim için hareket geçmekte olduğunu ifade eden bir katılımcı, hiç zaman kaybetmeden birleşik gençlik meclislerinin emekçi semtlerde, işyerlerinde, okullarda kurulması gerektiğini ifade etti.

Birçok katılımcının yaptığı konuşmaların ardından etkinlik Koma Hevra'nın sahne almasıyla devam etti. Coşkulu halayların ve şarkıların ardından etkinlik sona erdi.

Birleşik Gençlik Meclisleri – İlkeler

2015"ten bu yana toplumun nefes alan tüm hücrelerini susturmaya, sindirmeye çalışan faşizm emekçi halklara ve toplumun tüm kesimlerine yönelik çok yönlü saldırılarını yoğunlaştırdı. Emperyalist-kapitalist sistem egemenliğini yitirmemek için "içerde ve dışarda savaş" saldırganlığı ile yaşadığımız topraklarda yıkımlar yaratırken, kapitalizm yaşadığı krizin faturasını toplumun tüm ezilen kesimlerine ödetiyor. Artan siyasal ve ekonomik baskılar; işçilere yönelik örgütlenme ve grev yasakları, kadınlara yönelik sistematik erkek-devlet şiddeti, üniversitelerde siyaset yasakları, Kürt ulusunun seçilmişlerine yönelik kayyum saldırıları gibi birçok farklı şekilde gerçekleşiyor. Bu saldırıların odak noktalarından biri olan gençlik, siyaset yasakları, baskılar, faşist saldırılar, kovuşturmalar ile susturulmaya, yalnızlaştırılmaya çalışılıyor.

Yüzbinlerce insanın işsiz kaldığı, onlarca insanın geçinemediği için intihar ettiği son dönemlerde gençlik geçinemediği için üniversite veya lise eğitimini yarıda bırakıp çalışmak zorunda kalıyor. Eğitimin piyasalaştığı, gericileştirildiği üniversite ve liselerde gençlik geleceksizliğe mahkum bırakılıyor. Fakat gençlik kapitalizmin yarattığı yıkımı reddederek yeni bir dünya için özgürlüğe yürüyor.

Toplumun dinamik ve enerjik kesimi olan gençlik dünyada ve yaşadığımız topraklarda 68 hareketinden 71 kopuşuna, ODTÜ Başkaldırıyoruz eyleminden Gezi ayaklanmasına kadar her zaman halk hareketlerinin en dinamik öznesi olmuştur. Gençlik, AKP-MHP iktidarının saldırılarına karşı, emperyalist-kapitalist sistemin yarattığı krizlere karşı bugün de mücadelenin odak noktalarından biri olup faşizme karşı özgürlük mücadelesini en ön saflarda vermektedir.

Gençliğin özgürlük mücadelesini büyütmesi için ise faşizme karşı birleşmesinden başka çıkar yolu kalmamıştır. Bir tarafta faşizmin arkasına sıralananlar diğer tarafta ise faşizme karşı kavgayı büyütenler vardır. Bu gerçeklik içerisinde gençlik birleşerek özgürlük mücadelesini büyütme sorumluluğuyla karşı karşıya bulunuyor. Gençliğin birlikte mücadelesi bu baskı ve zorbalık düzenini yenebilecek, faşizme karşı mücadeleyi yaşamın her alanında en ön saflarda verebilecek güçtür. Bu gerçekliğin üzerinden yükselen Birleşik Gençlik Meclisleri gençliğin birleşik mücadele kanalını oluşturma iddiasıyla yola çıkmaktadır.

Bu amaçla yola çıkan Birleşik Gençlik Meclisleri mücadelesinde aşağıdaki ilkeleri esas alır:

1)Birleşik Gençlik Meclisleri işçi, işsiz, emekçi, köylü, öğrenci gençliğin tüm kesimlerinin sorunlarını ve taleplerini gündemine alır.

Bu gündemler üzerinden gençlik kesimlerinin örgütlenmesi, özneleşmesi doğrultusunda mücadele yürütür. Güncel talepler üzerinden geniş gençlik kesimlerinin akademik-demokratik-ekonomik-siyasal taleplerini savunur ve bunları toplumsal mücadeleyle buluşturmayı hedefler.

2)Birleşik Gençlik Meclisleri üniversitelerde özerk-demokratik üniversite mücadelesini yürütür.

Bir darbe ürünü olan YÖK, cumhurbaşkanlığı kararnameleri, olağanüstü yetkilerle donatılmış rektörler, polis, ögb ve sivil faşistler eliyle üniversiteler baskı ortamına dönüştürülüyor. Üniversiteler toplum için bilimi geliştirmeyi değil, egemenlerin ihtiyaçlarını karşılamayı esas alan bir durumdadır. Öğrenci gençliğin eşit, parasız, bilimsel, demokratik ve anadilde eğitim talepleri yok sayılıyor. Üniversitede özgür bilimi, parasız eğitimi savunan öğrenciler soruşturma ve gözaltı tutuklama baskısıyla karşı karşıya bırakılıyor. Üniversitelerin demokratikleşmesi, polis ve devlet baskısının sona ermesi ancak gençliğin özgürlük mücadelesini yükseltmesiyle mümkün olacaktır.

3)Birleşik Gençlik Meclisleri liselerde demokratik lise mücadelesi yürütür.

Lise müfredatları gerici-dinci ve bilimsellikten uzak konularla donatılmakta, artan imam-hatipleşmelerle lise öğrencileri "tekkelere" mecbur bırakılmaktadır. Meslek liselerinde öğrenciler, güvenliksiz ortamlarda ağır makinelerle çalışmakta; stajlarda öğrencilerin emeği sömürülmektedir.

Egemenlerin liselerdeki denetleyicisi okul idareleri tarafından öğrenciler en ufak demokratik taleplerinde dahi baskıya, tehdide, şiddete maruz kalmaktadır.

Egemenlerin sorgulamayan, itaat eden bir nesil yetiştirme hedefiyle niteliksizleştirdiği liselerde eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim mücadelesini savunur. Liselerde mobbinge karşı, eğitim sistemine, sınav sistemine, staj sömürüsüne karşı hak ve taleplerini yaşamın her alanında örgütler. Liselerden yükselen demokratik lise mücadelesini toplumsal mücadele ile birleştirerek okul koridorlarından sokaklara özgür lise mücadelesini örgütlemeyi hedefler.

4)Birleşik Gençlik Meclisleri Genç Kadınların örgütüdür.

Hayatın her alanında ikinci plana atılan, okullarda, kampüslerde, iş yerlerinde, sokakta erkek-devlet şiddetine, tacize, tecavüze maruz kalan, işyerlerinde, fabrikalarda emek sömürüsüne uğrayan genç kadınların kurtuluş mücadelesini savunur. Bu çerçevede kadın dayanışmasını esas alarak katledilen, ikincilleştirilen genç kadınların sesi olmayı hedefler. Kampüslerde genç kadınlara yönelik ÖGB-Polis şiddetine, iş/staj yerlerindeki patron mobbingine, hayatın her alanında kendini açıktan örgütleyen erkek-devlet şiddetine, cinsiyetçiliğe, homofobiye, transfobiye karşı mücadele yürütür.

5) Birleşik Gençlik Meclisleri işçi gençlerin düşük ücret, esnek çalışma, zorunlu mesai, sigortasız ve iş güvenliğinden yoksun çalışma gibi sorunlarına, sendikalaşma ve örgütlenmenin önündeki engellere karşı işçi ve emekçilerin ortak mücadelesinin örülmesi için çabalar.

6) Birleşik Gençlik Meclisleri gençliğin mücadele örgütüdür.

İşçi sınıfının, emekçi kesimlerin mücadelesinin zor yoluyla bastırılmaya çalışıldığı, toplumun tüm kesimlerine yoğun baskıların uygulandığı bir politik ortamda, akademik-demokratik mücadelenin geliştirilip büyütülmesi sorumluluk olarak karşımızda durmaktadır. Birleşik Gençlik Meclisleri bu sorumluluğu yerine getirmeyi hedefler. Faşizme karşı politik özgürlük mücadelesi yürütür.

7)Birleşik Gençlik Meclisleri Kürt ulusunun demokratik hak ve taleplerini destekleyen şovenizm karşıtı bir yaklaşımla ele alır.

Bu temelde başta Kürt ulusu olmak üzere halklara yönelik soykırım, imha ve ilhak politikalarına karşı durmayı önüne görev olarak koymaktadır.

8)Birleşik Gençlik Meclisleri emperyalist-kapitalist sistem tarafından aşırı üretim, savaşlar sonucu oluşan doğanın yıkımına karşı; ekoloji mücadelesini politik bir mücadele olarak ele alır ve bunu önüne bir görev olarak koyar.

9) Emperyalist-kapitalist sistemin dünyada ve Ortadoğu`da yürüttüğü savaş, sömürü, baskı politikalarına karşı mücadeleyi esas alır.

Bu çerçevede gelişen kitle hareketleri ile dayanışmayı, birleşik mücadele geliştirmeyi önüne hedef olarak koyar.